

کتاب داوران

مقدمه

نام کتاب داوران از دوازده قهرمان اسرائیل که کارهای آنها در این کتاب قید است گرفته شده است. آنها در حقیقت صرف داور و یا قاضی نبودند، بلکه رهبران نظامی نیز بودند که خداوند وقتاً فوقتاً برای رهبری و بیرون رفت آنها از مشکلات داخلی به بنی اسرائیل می‌گماشت. این داوران در فاصله زمانی بین وفات یوشع جانشین موسی، تا استقرار نظام پادشاهی در اسرائیل فعالیت می‌کردند. کتاب داوران کارهای شش داور و یا قاضی بنام های عتئییل، ایهود، باراق، جدعون، یفتاح و شمشون را تا حدی به تفصیل بیان می‌کند که ما می‌توانیم آنها را در جمله شش داور بزرگ یاد کنیم. کارهای بقیه قاضی‌ها یا داوران که مختصراً بیان شده است، آنها را می‌توانیم در جمله قاضی‌های اصغر بشماریم. هیچ‌کدام این داوران حکمروای تمام اسرائیل نبودند، بلکه به مشکل توانسته بودند که بر یک و یا چند قبیله اسرائیل حکمروایی کنند. اما بر علاوه، دو قاضی و یا داور دیگر هم وجود دارند که کارهای آنها نه تنها در این کتاب، بلکه در کتاب اول سموئیل بیان شده است. آنها عیلی و سموئیل هستند. عیلی و سموئیل داورانی بودند که بر تمام اسرائیل تا بوجود آمدن نظام شاهی حکمروایی می‌کردند.

هدف کتاب داوران نشان دادن این مطلب است که خوشبختی اسرائیل مربوط به پیروی از شریعت خداوند است. هر وقتیکه آنها در مقابل خدا و شریعت او بغاوت کرده‌اند، مورد ظلم اقوام بت پرست قرار گرفته‌اند. وقتیکه دوباره توبه کرده به خدا رجوع نموده‌اند، خدا دعای آنها را شنیده است و با مأمور کردن داوران آنها را نجات داده است.

فهرست مندرجات:

کنعان بعد از وفات یوشع: فصل ۱ - ۳: ۶

داستان های داوران: فصل ۳: ۷ - ۱۶: ۳۱

وقایع دیگر: فصل ۱۷ - ۲۱

و در وادی زندگی می کردند، رفتند. ^{۱۰} بعد با کنعانیان مقیم جبرون که قبلاً قریهٔ اربع نامیده می شد، جنگ کردند و شیشای، اخیمان و تلمی را شکست دادند.

عُتْنِثیل شهر دبیر را تصرف می کند (همچنین در یوشع ۱۵: ۱۳ - ۱۹)

^{۱۱} از آنجا به شهر دبیر حمله کردند. (نام دبیر پیش از آن قریهٔ سفیر بود.) ^{۱۲} کالیب گفت: «هر کسیکه قریهٔ سفیر را فتح کند من دختر خود، عکسه را به او می دهم.» ^{۱۳} و عُتْنِثیل پسر قناز، برادر کوچک کالیب آن شهر را فتح کرد و کالیب دختر خود را به او داد. ^{۱۴} وقتی پیش او آمد، عکسه او را تشویق کرد که از پدرش، کالیب یک مزرعه را بخواهد. عکسه از الاغ خود پیاده شد و کالیب از او پرسید: «چه می خواهی؟» ^{۱۵} عکسه گفت: «به من یک تحفه بده. چون مرا در جنوب زمین دادی، پس چند چشمهٔ آب هم برایم بده.» و کالیب چشمه های بالا و پائین را به او داد.

پیرزوی یهودا و بنیامین

^{۱۶} اولادهٔ قینی، از نسل خُسر موسی، با قبیلهٔ یهودا از اریحا به بیابان یهودا که در جنوب عراد است، رفتند و با مردم آنجا زندگی کردند. ^{۱۷} بعد سپاه یهودا با همراهی عساکر شمعون به جنگ کنعانی های که در شهر صَفْت زندگی می کردند، رفتند. و آن شهر را بکلی ویران کردند و نامش را به حُرما (یعنی ویران) تبدیل نمودند. ^{۱۸} عساکر یهودا همچنین غزه، اَشْقَلُون، عِقرُون و دهات اطراف آن ها را تصرف

قوم اسرائیل برای تصرف باقیماندهٔ سرزمین کنعان می جنگند

بعد از وفات یوشع، قوم اسرائیل از حضور خداوند مشورت خواسته پرسیدند: «کدام قبیله اول به جنگ کنعانیان برود؟» ^۲ خداوند فرمود: «قبیلهٔ یهودا باید اول برود و من آن سرزمین را به آن ها می دهم.» ^۳ پس قبیلهٔ یهودا به قبیلهٔ شمعون گفت: «به جایکه برای ما تعیین شده است بیائید تا با کنعانیان جنگ کنیم. بعد ما به کمک شما می آئیم تا حق زمین خود را به دست آورید.» پس سپاه شمعون با عساکر یهودا یکجا شده براه افتادند. ^{۴-۶} و به کمک خداوند، کنعانیان و فرزریان را شکست دادند و در نتیجه، ده هزار نفر از دشمنان را در بازق بقتل رساندند. ادونی بازق فرار کرد، اما عساکر اسرائیلی بزودی او را یافتند و شست دست و پای او را بریدند. ^۷ ادونی بازق گفت: «من به همین طور شست دست و پای هفتاد پادشاه را بریدم. و آن ها خُرده های دسترخوان مرا می خوردند. بنابراین، خدا مرا به جزای عملم رساند.» بعد او را به اورشلیم آوردند و او در همانجا مُرد.

قبیلهٔ یهودا اورشلیم و جبرون را تصرف می کند

^۸ عساکر یهودا شهر اورشلیم را تصرف کردند و باشندگان آن را با شمشیر کشتند. و شهر را آتش زدند. ^۹ سپس سپاه یهودا به جنگ کنعانیان که در کوهستان، در جنوب

به کارهای اجباری ساختند، اما آن‌ها را مجبور نکردند که از آنجا خارج شوند.

^{۲۹} مردم قبیلهٔ افرایم هم کنعانیان مقیم جازر را بیرون نراندند و آن‌ها با مردم افرایم به زندگی ادامه دادند.

^{۳۰} مردم قبیلهٔ زبولون هم باشندگان فطرون و نهلول را خارج نکردند، بنابراین، کنعانیان در همانجا باقی ماندند و کارگران اجباری بنی اسرائیل شدند.

^{۳۱-۳۲} مردم قبیلهٔ آشیر هم باشندگان شهرهای عکو، سیدون، أحلب، اکزیب، حلبه، عقیق و رحوب را بیرون نکردند، بنابراین، مردم آشیر با کنعانیان باشندهٔ آنجا یکجا زندگی می‌کردند.

^{۳۳} مردم قبیلهٔ نفتالی هم باشندگان شهرهای بیت شمس و بیتعنات را بیرون نراندند و با کنعانیان آن دو شهر یکجا زندگی می‌کردند، ولی ساکنان آن دو شهر مجبور بودند که برای مردم نفتالی خدمت کنند.

^{۳۴} اما اموریان مردم قبیلهٔ دان را در کوهستان راندند و به آن‌ها اجازه نمی‌دادند که به وادی بیایند. ^{۳۵} وقتیکه اموریان به آیلون، شعلیم و کوه حارس پراکنده شدند، مردم قبیلهٔ یوسف قویتر شد و آن‌ها را شکست دادند. و اموریان کارگران اجباری آن‌ها شدند. ^{۳۶} سرحد اموریان از درهٔ عقریم تا سالع و بالا تر از آن می‌رسید.

نافرمانی قوم اسرائیل

۲ فرشتهٔ خداوند از چلجال به بوکیم رفت و از جانب خدا به قوم اسرائیل گفت: «من شما را از مصر به این سرزمین

کردند. ^{۱۹} و خداوند در تصرف کوهستان به آن‌ها کمک کرد. اما آن‌ها نتوانستند باشندگان وادی را بیرون برانند، زیرا آن‌ها عراده‌های جنگی آهنی داشتند.

^{۲۰} شهر جیرون را، قرار هدایت موسی، به کالیب دادند و سه پسر عناق را از آنجا بیرون راندند. ^{۲۱} اما مردم بنیامین یوسیان مقیم اورشلیم را خارج نکردند، بنابراین، آن‌ها تا به امروز با مردم بنیامین زندگی می‌کنند.

تصرف بیت ئیل

^{۲۲} مردم قبیلهٔ یوسف هم رفتند و به شهر بیت ئیل حمله کردند و خداوند با آن‌ها بود. ^{۲۳} آن‌ها جاسوسانی را به بیت ئیل، که حالا بنام لوز یاد می‌شود، فرستادند.

^{۲۴} جاسوسان مردی را دیدند که از شهر خارج می‌شود. آن‌ها پیش او رفتند و گفتند: «اگر راه ورود شهر را به ما نشان بدهی ما با تو بخوبی رفتار می‌کنیم.»

^{۲۵} آن مرد راه را به آن‌ها نشان داد. آن‌ها رفتند و همهٔ مردم شهر را کشتند، اما آن مرد و خانواده اش را رها کردند. ^{۲۶} بعد آن مرد به کشور جتیان رفت و در آنجا شهری را آباد کرد و آنرا لوز نامید که تا به امروز به همین نام یاد می‌شود.

مردمی که بیرون رانده نشدند

^{۲۷} مردم قبیلهٔ منسی باشندگان بیت شان، تَعَنک، مِجدو، دور، پیلعام و دهات اطراف آن‌ها را بیرون نکردند، بنابراین، کنعانیان در همانجا ماندند. ^{۲۸} و چون قوم اسرائیل قویتر شدند، آن‌ها را وادار

نه خداوند را می شناختند و نه کارهای او را که برای مردم اسرائیل انجام داد، دیده بودند.

لغزش اسرائیل از راه خدا

۱۱ و مردم اسرائیل کارهایی کردند که در نظر خداوند زشت بود و خدایان بعل را پرستش می کردند. ۱۲ خداوند، خدای اجداد خود را که ایشان را از سرزمین مصر بیرون آورد، ترک نمودند. آن ها خدایان مردمی را که در همسایگی شان زندگی می کردند پیروی و سجده می نمودند. بنابراین، آتش خشم خداوند را برافروختند. ۱۳ از خداوند روی گردان شدند و خدایان بعل و عشتاروت را پرستش کردند. ۱۴ لهذا، خشم خداوند بر اسرائیل افروخته شد و آن ها را به دست تاراجگران سپرد تا غارت شوند. و اسیر دشمنان اطراف شان ساخت که دیگر نتوانند در مقابل دشمن مقاومت کنند. ۱۵ به هر جائیکه برای جنگ می رفتند، دست خداوند بر ضد شان بالا شده مانع پیروزی آن ها می گردید، زیرا به آن ها اخطار داده قسم خورده بود که این کار را می کند.

۱۶ اما باز هم وقتی خداوند حال رنجبار آن ها را دید، داوران را برای شان تعیین کرد تا از دست تاراجگران که آن ها را غارت کرده بودند، نجات بدهند. ۱۷ اما باوجود این، آن ها از داوران اطاعت نکردند و پیرو خدایان بیگانه شدند و آن ها را سجده کردند. و با این کار خود گناه بزرگی را مرتکب شدند. و بزودی آن راهی را که پدران شان می رفتند،

آوردند، چونکه وعده مالکیت آنرا به اجداد تان داده بودم. و به آن ها گفتم: «من هیچیک از پیمانی را که با شما بسته ام نمی شکنم. ۲ شما هم نباید پیمانی با باشندگان این کشور ببندید و باید قربانگاه های شان را ویران کنید.» اما شما فرمان مرا بجا نیاوردید. چرا این کار را کردید؟ ۳ پس من هم آن مردم را از سر راه تان دور نمی کنم، بلکه آن ها دشمنان تان و خدایان شان دام گناه برای تان خواهند بود.» ۴ وقتی فرشته خداوند این سخنان را به آن ها گفت، همه مردم اسرائیل با آواز بلند گریه کردند. ۵ بنابراین، آنجا را بوکیم (یعنی آنهایی که گریه می کنند) نامیدند. و بحضور خداوند قربانی تقدیم کردند.

وفات یوشع

۶ یوشع به مردم اجازه داد که بروند و آن ها به جاهائیکه به عنوان ملکیت برای شان تعیین شده بود، رفتند تا آنها را تصرف کنند. ۷ و قوم اسرائیل تا که یوشع زنده بود و بعد از او هم تا که سرکردگان شان حیات داشتند، بندگی خداوند را کردند. و همه کارهای بزرگ خداوند را که برای شان انجام داد، دیدند. ۸ یوشع پسر نون، خدمتگار خداوند به عمر یکصد و ده سالگی وفات یافت. ۹ و او را در زمین ملکیت خودش در تِمّه حارس که در کوهستان افرایم، در شمال کوه جاعش بود، دفن کردند. ۱۰ پس از مدتی آن نسل از دنیا رفتند و با پدران خود پیوستند. نسل دیگری بعد از آن ها پیدا شد. این مردم

تجربه ای نداشتند، بیرون نراند و آن ها را بحال شان گذاشت.^۲ و در عین حال خداوند می خواست که به این نسل جوان موقع بدهد تا فنون جنگی را یاد بگیرند و در جنگ مهارت پیدا کنند:^۳ پنج حکمران فلسطینی، تمام کنعانیان، سیدونی ها و حویان که در کوه های لبنان - از بعل جرمون تا سرحد حمات - زندگی می کردند.^۴ آن ها در آنجا ماندند، تا معلوم شود که آیا قوم اسرائیل احکام خداوند را که بوسیله موسی به پدران شان داده شده بودند، بجا می آورند یا نه.^۵ پس مردم اسرائیل در بین کنعانیان، حِتیان، اموریان، فِریزان، حویان و یبوسیان زندگی کردند.^۶ دختران شان را برای پسران خود گرفتند و دختران خود را به پسران آن ها دادند. و خدایان شان را پرستش کردند.

عُتْنِیل

^۷ باز مردم اسرائیل کارهایی کردند که در نظر خداوند زشت بود. خداوند، خدای خود را فراموش نمودند. خدایان بعل و عشتاروت را پرستیدند.^۸ بنابراین، آتش خشم خداوند در مقابل قوم اسرائیل برافروخته شد. و خداوند آن ها را به دست کوشان رِشَعَتایم، پادشاه بین النهرین مغلوب ساخت. و مردم اسرائیل مدت هشت سال خدمت کوشان رِشَعَتایم را کردند.^۹ اما وقتی مردم اسرائیل پیش خداوند ناله و زاری نمودند، خداوند نجات دهنده ای برای شان فرستاد که عُتْنِیل پسر قناز برادر کوچک کالیب بود. و آن ها را نجات داد.^{۱۰} روح خداوند

ترک کرده گمراه شدند. پدران شان از همه احکام خداوند پیروی می کردند، ولی آن ها مثل پدران خود با ایمان نبودند.^{۱۸} و هر وقتیکه خداوند داوری را برای آن ها تعیین می کرد، همراه آن داور می بود تا در دوران عمر آن داور، از شر دشمنان نگهدار شان باشد. و هر زمانیکه دشمنان دست به آزار آن ها دراز می نمود، خداوند ناله آن ها را می شنید و بر آن ها رحم می کرد.^{۱۹} اما بعد از آنکه آن داور فوت می کرد، باز به راه کج می رفتند و بدتر از پدران خود عمل می کردند. پیروی خدایان بیگانه را می نمودند، آن ها را پرستش و سجده می کردند و از کارهای بد و خودسری دست نمی کشیدند.^{۲۰} بنابراین، آتش خشم خداوند دوباره شعله ور می شد و می گفت: «چون مردم پیمانی را که با پدران شان بسته بودم، شکستند و از احکام من پیروی نکردند،^{۲۱} من هم آن اقوامی را که بعد از وفات یوشع باقی ماندند، بیرون نمی رانم.^{۲۲} من آن ها را وسیله ای برای آزمایش مردم اسرائیل می سازم که آیا مثل پدران خود براه راست می روند یا نه.»^{۲۳} لهنذا، خداوند آن اقوام را بحال شان گذاشت و بزودی آن ها را بیرون نراند و نه به مردم اسرائیل موقع داد که آن ها را از بین ببرند.

اقوامی که باقی ماندند

اینها اقوامی بودند که خداوند آن ها را برای آزمایش آن طبقه از مردم اسرائیل که در جنگ با کنعانیان

آورده ام.» پادشاه فوراً به کسانیکه در حضورش بودند امر کرد که بیرون بروند. ۲۰ در آن وقت پادشاه در قصر تابستانی و در اطاق مخصوص خود نشسته بود. ایهود به او نزدیک شد و گفت: «من پیامی از جانب خدا برایت آورده ام.» پادشاه از چوکی خود برخاست. ۲۱-۲۲ آنگاه ایهود با دست چپ خود خنجر را از زیر لباس کشید و به شکم او زد که دسته خنجر با تیغ آن در شکمش فرورفت و نوک آن از پشت او بیرون آمد، زیرا ایهود خنجر را از شکم پادشاه بیرون نکشید. ۲۳ بعد ایهود دروازه های خانه را قفل کرد و از راه دهلیز بالاخانه بیرون رفت.

۲۴ پس از رفتن ایهود وقتی خدمتگاران پادشاه آمدند و دیدند که دروازه بالاخانه قفل بود، فکر کردند که او به تشناب رفته است. ۲۵ پس انتظار کشیدند. و چون انتظار شان طولانی شد و دروازه هم قفل بود، کلید را گرفته دروازه را باز کردند و دیدند که پادشاه شان مُرده بر زمین افتاده است.

۲۶ در وقتی که خدمتگاران شاه انتظار می کشیدند، ایهود از معدن سنگ گذشت و صحیح و سالم به سعیرت رسید. ۲۷ و چون به کوهستان افرایم آمد شیور را به صدا درآورد. و مردم اسرائیل از کوهستان با او رفتند و ایهود رهبری آن ها را به عهده گرفت. ۲۸ آنگاه به آن ها گفت: «بدنبال من بیائید، زیرا خداوند دشمنان تان، موآبیان را به دست شما داده است.» پس آن ها بدنبال او رفتند و گذرگاه های دریای اُردن را بروی مردم موآب بستند.

بر او آمد، قوم اسرائیل را رهبری کرد و به جنگ رفت. با کمک خداوند، کوشان رشعتایم، پادشاه بین النهرین را شکست داد. ۱۱ و در آن سرزمین مدت چهل سال آرامش برقرار بود و بعد عتئیل پسر قناز فوت کرد.

ایهود

۱۲ بار دیگر مردم اسرائیل کارهای زشتی کردند که خداوند را ناراضی ساختند. و خداوند به عجلون، پادشاه موآب کمک کرد که آن ها را مغلوب سازد، زیرا در مقابل خداوند به کارهای بدی دست زدند. ۱۳ عجلون با عمونیان و عمالقه متحد شده اسرائیل را شکست دادند و شهر اریحا را تصرف کردند. ۱۴ و عجلون پادشاه موآب مدت هجده سال بر اسرائیل حکومت کرد.

۱۵ وقتی مردم اسرائیل پیش خداوند زاری کردند، خداوند باز نجات دهنده ای برای شان فرستاد. نام او ایهود، پسر جیرا، از قبیله بنیامین و شخص چپ دستی بود. مردم اسرائیل هر سال به دست او برای عجلون جزیه می فرستادند. ۱۶ ایهود برای خود یک خنجر دو دمه بطول پنجاه سانتی متر ساخت و آنرا در زیر لباس بالای ران راست خود پنهان نمود. ۱۷ بعد از آنکه جزیه را به عجلون که یک آدم بسیار چاق بود تقدیم کرد، ۱۸ آنهایی را که جزیه را حمل کرده بودند، واپس فرستاد. ۱۹ و خودش از معدن سنگ که در جلجال بود برگشت. پیش عجلون پادشاه آمد و گفت: «من یک پیام محرمانه برایت

می کرد پیش خود خواست و به او گفت: «خداوند، خدای اسرائیل فرموده است که تو باید ده هزار نفر از قبیلهٔ نفتالی را مجهز کرده با آن ها به کوه تابور بروی. ^۷ و با سیسرا قوماندان سپاه یابین و با همه عراده های جنگی و سپاه نیرومند او بجنگی. خداوند می فرماید: من آن ها را به دریای قیشون کشانده به دست تو تسلیم می کنم.» ^۸ باراق به او گفت: «اگر تو با من بروی، من می روم و اگر تو با من نروی، من هم نمی روم.» ^۹ دُبوره جواب داد: «بسیار خوب، من با تو می روم، اما بدان که در این جنگ افتخاری نصیب تو نمی شود، زیرا خداوند سیسرا را به دست یک زن تسلیم می کند.» پس دُبوره همراه باراق به قادش رفت. ^{۱۰} او باراق مردان قبایل زبولون و نفتالی را که ده هزار نفر بودند، مجهز ساخته آن ها را همراه با دُبوره به میدان جنگ رهبری نمود.

^{۱۱} در این وقت حابر قینی خود را از دیگر قینی ها که اولادهٔ حویاب، برادر زن موسی بود جدا کرده و در پیش درخت بلوط در صَعْنایم، در نزدیکی قادش خیمه زد.

^{۱۲} وقتی سیسرا شنید که باراق پسر آبینوعم به کوه تابور رفته است، ^{۱۳} تمام سپاه خود را با نُهصد عرادهٔ جنگی آهنی آماده کرد و از حروشت حاجوئیم به وادی قیشون حرکت داد. ^{۱۴} دُبوره به باراق گفت: «امروز روزیست که خداوند سیسرا را به دست تو تسلیم می کند. او قبلاً نقشهٔ شکست او را کشیده است.» پس باراق از کوه پائین شد و با یک سپاه ده هزار نفری به جنگ سیسرا رفت. ^{۱۵} و خداوند

به هیچ کس اجازهٔ عبور ندادند. ^{۲۹} آن ها ده هزار نفر از مردم موآب را که همه مردان نیرومند و جنگی بودند، بقتل رساندند و هیچ کسی نتوانست فرار کند. ^{۳۰} به این ترتیب، موآبیان به دست مردم اسرائیل مغلوب شدند. و مردم آن سرزمین مدت هشت سال در آرامی بسر بردند.

شَمَجَر

^{۳۱} بعد از ایهود داور دیگری بنام شَمَجَر پسر عنات روی کار آمد که ششصد نفر از فلسطینی ها را با یک چوب گاورانی کشت. او هم نجات دهندهٔ قوم اسرائیل بود.

دُبوره و باراق

۴ بعد از وفات ایهود، مردم اسرائیل باز کاری کردند که در نظر خداوند زشت بود. ^۲ و خداوند آن ها را به دست یابین، پادشاه کنعان که در حاصور سلطنت می کرد، مغلوب ساخت. قوماندان سپاه یابین، سیسرا بود که در حروشت حاجوئیم زندگی می کرد. ^۳ قوم اسرائیل با زاری از خداوند کمک خواستند. چون سیسرا نُهصد عرادهٔ جنگی آهنی داشت و بیست سال کامل بر مردم اسرائیل ظلم کرد.

^۴ در آن زمان دُبورهٔ نبیه، زن لفیدوت داور قوم اسرائیل بود. ^۵ او زیر درخت خرما، بین رامه و بیت ئیل که در کوهستان افرایم بود می نشست و مردم اسرائیل برای حل و فصل دعوای خود پیش او می آمدند. ^۶ او یک روز باراق، پسر آبینوعم را که در قادش، در سرزمین نفتالی زندگی

حالی که میخ خیمه به شقیقه اش فرورفته بود، مُرده یافت.
 ۲۳ بنابراین، خداوند در همان روز یابین، پادشاه کنعان را به دست مردم اسرائیل شکست داد. ۲۴ و از آن روز بعد قوم اسرائیل بر یابین قویتر و قویتر می شد تا اینکه او را بکلی نابود کردند.

سرود دُبوره و باراق

بعد در همان روز دُبوره و باراق پسر آبنوعم این سرود را خواندند:

۵

۲ «خدا را ستایش کنید! رهبران شجاعانه به جنگ رفتند، و

مردم با میل دل از آن ها پیروی نمودند. ۳ ای پادشاهان بشنوید و ای حاکمان گوش بدهید! من برای خداوند سرود می خوانم و برای خداوند، خدای اسرائیل نغمه می سرایم.

۴ ای خداوند، وقتی از سعیر ما را

رهبری کردی و هنگامی که از

صحرای ادوم گذشتی، زمین

لرزید. از آسمان ها باران بارید و

از ابرها بارش آمد. ۵ کوهها در

برابر خداوند سینا تکان خوردند

و در برابر خداوند، خدای اسرائیل

به لرزه آمدند.

۶ در ایام شَمجر پسر عَنات و در دوران

یاعیل جاده ها متروک شدند و

مسافران براه کج و پیچ رفتند.

۷ حکمرانان در اسرائیل نایاب و

نابود شدند تا اینکه تو ای دُبوره،

به عنوان مادر اسرائیل ظهور

سِیسرا را با تمام عراده های جنگی و لشکر او را به وحشت انداخت. خود سِیسرا از عراده خود پیاده شد و فرار کرد. ۱۶ باراق عراده ها و سپاه دشمن را تا خروشت حاجوئیم (یعنی جای مردم غیر یهود) تعقیب کرد و همه لشکر سِیسرا با دم شمشیر به قتل رسیدند و یکنفر هم زنده نماند.

۱۷ سِیسرا پای پیاده فرار کرد و به خیمه یاعیل، زن حابر قینی پناه برد، زیرا بین یابین، پادشاه حاصور و خاندان حابر قینی رابطه دوستی برقرار بود. ۱۸ یاعیل به استقبال سِیسرا بیرون آمد و به او گفت: «بیا آقا، داخل شو، نترس. در اینجا همراه ما خطری برایت نیست.» پس سِیسرا با او به داخل خیمه رفت. یاعیل او را با لحافی پوشاند. ۱۹ سِیسرا به یاعیل گفت: «کمی آب بده که تشنه هستم.» یاعیل یک مشک شیر را باز کرد و به او شیر نوشانید و دوباره او را با لحاف پوشاند. ۲۰ سِیسرا به یاعیل گفت: «برو پیش دروازه خیمه بایست. اگر کسی آمد و پرسید که آیا کسی در خیمه است؟ بگو، نی.» ۲۱ اما یاعیل یکی از میخهای خیمه را با یک چکش گرفت و آهسته پیش او رفت و میخ را به شقیقه اش کوفت که سر آن به زمین فرورفت و سِیسرا جابجا مُرد، چونکه از فرط خستگی به خواب سنگینی رفته بود. ۲۲ وقتی باراق بدنبال سِیسرا آمد یاعیل به استقبال او بیرون رفت و به او گفت: «بیا شخصی را که در جستجویش بودی به تو نشان بدهم.» باراق داخل خیمه شد و سِیسرا را در

طویله ها معطل شدی؟ برای اینکه نوای نئی را بشنوی؟ بلی، در بین مردم رؤیین نفاق بود و باهم دعوا داشتند.^{۱۷} جلعاد به آن طرف دریای اُردن ماند. دان چرا پیش کشتی ها معطل شد؟ آشیر در کنار ساحل، آرام نشست و در بندرها ساکن شد.^{۱۸} مردم قبایل زبولون و نفتالی زندگی خود را در میدان جنگ در خطر انداختند.

^{۱۹} پادشاهان آمدند و جنگیدند. پادشاهان کنعان در تَعْنَك و چشمه های مِجْدو جنگ کردند، اما غیمتی از نقره به دست نیاوردند.^{۲۰} ستارگان از آسمان جنگ کردند، آن ها از مدار خود با سِیسرا جنگیدند.^{۲۱} دریای خروشان قیشون آن ها را در ربود. ای جان من، با شجاعت قدم بردار!^{۲۲} بعد صدای بلند سُم اسپان دشمنان شنیده شد.^{۲۳} فرشتهٔ خداوند می گوید که میروز را لعنت کنید. به باشندگان آن بسختی نفرین نمائید، زیرا آن ها برای کمک به خداوند نیامدند و در جنگ با دشمنانش به او مدد نکردند.

^{۲۴} خوشا بحال یاعیل، زن حابر قَینی! او از تمام زنان خیمه نشین زیادتر برکت ببیند.^{۲۵} سِیسرا آب خواست و یاعیل شیر و قیماق را در جام شاهانه به او داد.^{۲۶} بعد میخ خیمه و چکش کارگر را گرفت و در شقیقهٔ سِیسرا فرو بُرد. سرش را

کردی.^۸ چون قوم اسرائیل خدایان نو را قبول کردند، جنگ به دروازهٔ شهر رسید. و در بین چهل هزار مرد اسرائیل هیچ سپر و نیزه ای یافت نمی شد.^۹ رهبران اسرائیل را دوست دارم که خود را با میل و رغبت وقف مردم کردند. خداوند را ستایش کنید.^{۱۰} ای کسانی که بر الاغهای سفید سوار هستید و بر قالین های رنگین و گرانبها می نشینید و شما ای رهروان، در ستایش خداوند همنا شوید.^{۱۱} نوازندگان در کنار چشمه ساران نوای فتح و ظفر خداوند را زمزمه می کنند. و قصیدهٔ کارهای عادلانهٔ خداوند را می خوانند.

مردان خداوند با پیروزی به دروازه های شهر رسیدند.^{۱۲} بیدار شو ای دبوره! بیدار شو! بیدار شو، بیدار شو و زمزمه کن! بیدار شو ای باراق! ای پسر آبینوعم! اسیران را به اسارت ببر! ^{۱۳} آنگاه مردم وفادار از کوه پائین شدند و قوم خداوند بخاطر من بسوی زورمندان قدم برداشتند.^{۱۴} مردم افرایم از سرزمین عمالیق آمدند و مردمان بنیامین با پیروان همراهی کردند. از ماخیر حاکمان و از زبولون سرداران سپاه آمدند.^{۱۵} رهبران ایسَسکار با دبوره و باراق آمدند و به وادی هجوم آوردند. اما در بین قبیلهٔ رؤیین نفاق بود و باهم دعوا داشتند.^{۱۶} چرا در بین

مردم اسرائیل را مجبور ساختند که در تونلها و غارهای کوه زندگی کنند.^۳ و هر وقتیکه مردم اسرائیل کشت و زراعت می کردند مدیانی ها، عمالیقی ها و مردم مشرق زمین می آمدند و بر آن ها هجوم می آوردند.^۴ در آنجا خیمه زده، کشت و زراعت آن ها را تا به غزه از بین می بردند. و همه چیز را، از خوراک گرفته تا گوسفند، گاو و الاغ تلف می کردند.^۵ آن ها با رمه و گله خود می آمدند و تعداد شترهای آن ها آنقدر زیاد بود که مثل مور و ملخ هجوم می آوردند. و هر چیزی را خراب و تباه می کردند.^۶ و مردم اسرائیل پیش مدیانی ها بسیار خوار و حقیر شدند.

^۷ بنابراین، برای کمک بحضور خداوند گریه و ناله کردند. و چون خداوند ناله و گریه شان را بخاطر ظلم مدیانی ها شنید،^۸ پیغمبری را برای مردم اسرائیل فرستاد. و او به مردم گفت: «خداوند چنین می فرماید: من شما را از مصر و از کشور مردمیکه غلام آن ها بودید، بیرون آوردم.^۹ و از دست مصریان و ستمگران نجات دادم. دشمنان را از سر راه تان دور کردم و مُلک و زمین شانرا به شما بخشیدم.^{۱۰} به شما گفتم که من خداوند، خدای شما هستم. از خدایان اموریان که در مُلک شان بسر می برید، نترسید. اما شما به سخنان من گوش ندادید.»

فرشته خداوند و جدعون

^{۱۱}یکروز فرشته خداوند آمد و بزیر درخت بلوطی، در عُفره نشست. آنجا

شکست و شقیقه اش را شگافت.^{۱۲} او پیش پایش خم شد و افتاد. بلی، در پیش پایش، در جائیکه خم شد، افتاد و مُرد.

^{۱۸}مادر سبِیرا از راه کلکین می دید و از شبکه کلکین نگاه می کرد و منتظر آمدن او بود. گفت: «چرا عراده او در آمدن تأخیر کرد؟ چرا آواز ارابه های عراده اش نمی آید؟»^{۱۹} خانمهای دانشمندش به او جواب دادند و او سخنان آن ها را پیش خود تکرار می کرد و می گفت: «آن ها غنیمت بسیار گرفته اند و البته وقت زیاد به کار دارد تا آنرا تقسیم کنند. یک یا دو دختر نصیب هر مرد می شود. غنیمت لباسهای رنگارنگ برای سبِیرا خواهند آورد. غنیمت لباسهای رنگارنگ و خامکدوزی برگردن اسیران.»^{۳۱} ای خداوند، همه دشمنانت هلاک باد. اما دوستدارانت مثل آفتاب با قدرت تمام بدرخشند.» بعد از آن مدت چهل سال آرامش در آن سرزمین برقرار بود.

جدعون

۶ مردم اسرائیل باز کارهایی کردند که در نظر خداوند زشت بودند. بنابراین، خداوند آن ها را برای هفت سال اسیر حکومت مدیانی ها ساخت. بعد از آنکه مدیانی ها قوم اسرائیل را مغلوب کرد، ظلم آن ها بقدری بود که

را گرفته از آن نان فطیر پخت. بعد گوشت را در تگری و شوربا را در کاسه ای ریخت و در زیر درخت بلوط بحضور خداوند تقدیم کرد. ^{۲۰} فرشته خداوند به او گفت: «این گوشت و نان فطیر را بگیر و بالای این سنگ بگذار و شوربا را بر آن ها بریز.» جدعون اطاعت کرد. ^{۲۱} آنگاه فرشته خداوند با نوک عصائی که در دستش بود، گوشت و نان فطیر را لمس کرد و آتشی از سنگ جهید و گوشت و نان فطیر را بلعید. بعد فرشته خداوند از نظرش ناپدید شد.

^{۲۲} آنگاه جدعون دانست که او واقعاً فرشته خداوند بود و گفت: «آه، ای خداوند، خدای من! من فرشته ترا روبرو دیدم.» ^{۲۳} خداوند به او فرمود: «سلامتی بر تو باد. نترس، تو نمی میری.» ^{۲۴} او و جدعون در آنجا قربانگاهی برای خداوند ساخت و آنرا «خداوند سرچشمه صلح و سلامتی است» نامید که تا به امروز در عُفره که متعلق به اَبیعَزْرِیان است باقی است.

^{۲۵} در همان شب خداوند به او فرمود: «گاو پدرت را که هفت ساله است بگیر و به قربانگاه بعل که متعلق به پدرت است، ببر. قربانگاه را ویران کن و بت آشیره را که در پهلوی آن است، بشکن.» ^{۲۶} بجای آن برای خداوند، خدای خود بر سر این قلعه قربانگاه مناسبی بساز. بعد گاو را گرفته با چوب بت آشیره قربانی سوختنی تقدیم کن.» ^{۲۷} جدعون ده نفر از خدمتگاران را با خود برد و قرار فرموده خداوند رفتار کرد. و چون از فامیل خود و مردم می ترسید، آن کار را بعوض روز در شب اجراء کرد.

متعلق به یوآش اَبیعَزْرِی بود. پسرش، جدعون از ترس مدیانی ها گندم را در چرخشت، جائیکه انگور را برای شراب می فشردند، می کوبید تا از نظر آن ها پنهان باشد. ^{۱۲} فرشته خداوند بر او ظاهر شد و گفت: «ای مرد دلاور، خداوند همراه تو است.» ^{۱۳} جدعون جواب داد: «آقا اگر خداوند همراه ما است، پس چرا به این روز بد گرفتار هستیم؟ کجاست آنهمه کارهای عجیب خداوند که پدران ما از آن ها برای ما حکایت می کردند و می گفتند: خداوند ما را از مصر بیرون آورد؟ اما حالا ما را ترک کرد و اسیر حکومت مدیانی ها ساخت.» ^{۱۴} خداوند رو بطرف او کرده فرمود: «با همین قوتی که داری برو و مردم اسرائیل را از دست مدیانی ها نجات بده! من ترا می فرستم!» ^{۱۵} جدعون گفت: «چطور می توانم قوم اسرائیل را نجات بدهم، چون خانواده من ضعیف ترین خانواده های قبیله مَنَسِی است و من خودم کوچکترین افراد فامیل می باشم؟» ^{۱۶} خداوند فرمود: «من همراه تو هستم و تو می توانی به تنهایی مدیانی ها را شکست بدهی.» ^{۱۷} جدعون گفت: «اگر واقعاً میل داری که به من کمک کنی، پس علامه ای به من نشان بده تا بدانم که تو حقیقتاً خداوند هستی که با من حرف می زنی.» ^{۱۸} اما لطفاً از اینجا نرو تا من بروم و یک تحفه بیاورم و بحضورت تقدیم کنم.» خداوند فرمود: «تا تو برگردی من جایی نمی روم.»

^{۱۹} پس جدعون به خانه خود رفت. بزغاله ای را کباب کرد و یک اندازه آرد

۳۶ جدعون به خدا گفت: «اگر همانطوریکه وعده فرمودی، واقعاً قوم اسرائیل را بوسیله من نجات خواهی داد، ۳۷ پس من پشم گوسفند را در خرمنگاه می گذارم. اگر شبنم تنها بر پشم بوده و زمین خشک باشد، آنوقت می دانم که اسرائیل به دست من نجات می یابد.» ۳۸ و همینطور هم شد. وقتی روز دیگر، صبح وقت از خواب بیدار شد و رفت و پشم را فشرده، از پشم آنقدر شبنم چکید که یک کاسه پُر شد. ۳۹ آنگاه جدعون به خدا گفت: «غضب تو بر من فروخته نشود. من یکبار دیگر هم می خواهم امتحان کنم. این دفعه پشم باید خشک بماند و زمین اطراف آن با شبنم تر باشد.» ۴۰ و خدا مطابق خواهش او عمل کرد. پشم خشک ماند و زمین اطراف آن با شبنم تر بود.

جدعون سه صد نفر را انتخاب می کند

صبح وقت روز دیگر، یزبعل، یعنی جدعون، با همه مردمی که با او بودند، رفت و در کنار چشمه خروید خیمه زد. اردوگاه مدیانی ها در شمال آن ها، در پهلوی کوه موره، در وادی برپا بود.

۲ خداوند به جدعون فرمود: «تعداد افراد شما بسیار زیاد است. من به شما اجازه نمی دهم که با مدیانی ها جنگ کنید و آن ها را شکست بدهید، زیرا آنوقت خواهید گفت ما بزور خود، خود را نجات دادیم.» ۳ به مردم بگو: هرکسیکه بُزدل است و از جنگ می ترسد، باید از

۲۸ وقتی مردم شهر، صبح وقت روز دیگر به آنجا آمدند و قربانگاه را ویران و بت آشیره را شکسته یافتند. بر قربانگاه نوگا و قربانی را دیدند، ۲۹ از یکدیگر پرسیدند: «این کار را چه کسی کرده است؟» بعد از پرسش و تحقیق فهمیدند که کار جدعون پسر یوآش بوده است. ۳۰ پس مردم شهر پیش یوآش رفتند و به او گفتند: «پسرت را بیرون بیاور. سزای او مرگ است، زیرا قربانگاه بعل را ویران کرده و بت آشیره را که در پهلوی آن بود، شکسته است.» ۳۱ اما یوآش به آنهائی که برای دستگیری پسرش آمده بودند گفت: «شما می خواهید به بعل کمک کنید و از او طرفداری نمائید؟ ولی این را بدانید که هرکسیکه بخواهد از او دفاع کند، تا فردا صبح می میرد. اگر او واقعاً خدا است البته می تواند خودش از کسی که قربانگاهش را ویران کرده است، انتقام بگیرد.» ۳۲ از آن روز ببعد جدعون را یزبعل (یعنی «بگذارید بعل از خودش دفاع کند») نامیدند. زیرا یوآش گفت: «بگذارید بعل از خودش دفاع کند، زیرا جدعون قربانگاه او را از بین برده است.» ۳۳ آنگاه همه مدیانی ها، عمالقه و مردم مشرق زمین یکجا شدند و از دریای اردن عبور کرده در وادی یزرعیل اردو زدند. ۳۴ بعد روح خداوند بر جدعون آمد و او شیپور را نواخت و مردم ابعزر را جمع کرد که بدنبال او بروند. ۳۵ و قاصدانی را هم به تمام قبیله منسی فرستاد و آن ها هم آمدند و بدنبال او رفتند. همچنین به قبایل آشیر، زبولون و نفتالی پیام روان کرد و آن ها هم آمدند و به او پیوستند.

کوه جلعاد به خانه خود برگردد.» بیست و دو هزار نفر از آنجا برگشتند و تنها ده هزار نفرشان باقی ماندند.

۴ خداوند به جدعون فرمود: «هنوز هم مردان تان زیاد است. آن‌ها را نزد چشمه ببر و آنجا من بتو نشان می‌دهم که چه کسانی بروند و چه کسانی بمانند.»^۵ پس جدعون آن‌ها را به کنار چشمه آب برد. خداوند به جدعون گفت: «آن‌ها را نظر به طرز آب خوردنشان به دو دسته تقسیم کن. کسانی که دهان خود را در آب گذاشته مثل سگها آب می‌نوشند، و آنهایی که زانو زده با دستهای خود آب می‌نوشند.»^۶ کسانی که با دستهای خود آب نوشیدند سه صد نفر بودند. و بقیه زانو زده با دهان خود از چشمه آب نوشیدند.^۷ خداوند به جدعون گفت: «با همین سه صد نفر که با دستهای خود از چشمه آب نوشیدند، مدیانی‌ها را مغلوب می‌کنم. بقیه را به خانه‌هایشان بفرست.»^۸ پس جدعون تنها سه صد نفر را با خود نگهداشت و دیگران را پس از آنکه آذوقه و شیپورها را از آن‌ها جمع کرد به خانه‌هایشان فرستاد. عساکر مدیانی‌ها در وادی پائین آن‌ها جمع شده بودند.

۹ در همان شب خداوند به جدعون فرمود: «برو و به اردوی مدیانی‌ها حمله کن و من آن‌ها را به دست تو مغلوب می‌کنم.»^{۱۰} او اگر می‌ترسی که حمله کنی، اول با خادمیت، فوره به اردوگاه مدیانی‌ها برو^{۱۱} و گوش بده که آن‌ها چه می‌گویند و آنوقت برای حمله جرات پیدا می‌کنی.» پس جدعون همراه فوره

به اردوگاه مردان مسلح دشمن رفت. ^{۱۲} مدیانی‌ها، عمالقه و مردم مشرق زمین مثل مور و ملخ با شترهایشان که همچون ریگ دریا شمار نمی‌شدند، جمع شده بودند. ^{۱۳} وقتی جدعون به اردوگاه دشمن رسید، یکی از مردان به رفیق خود خوابی را که دیده بود، بیان می‌کرد. گفت: «خواب دیدم که یک نان جو در اردوی ما افتاد، به خیمه خورد، آنرا واژگون کرد و خیمه بر زمین هموار شد.»^{۱۴} رفیقش گفت: «خواب تو فقط یک تعبیر دارد. به این معنی که جدعون پسر یوآش اسرائیلی با شمشیر می‌آید، زیرا خدا مدیانی‌ها را با تمام قوای اردو به دست او تسلیم کرده است.»

^{۱۵} وقتی جدعون قصه خواب و تعبیر آنرا شنید، به سجده افتاد و بعد به لشکرگاه اسرائیل برگشت و به مردم گفت: «برخیزید که خداوند سپاه مدیانی‌ها و متحدین آن‌ها را به دست ما داده است.»^{۱۶} بعد جدعون آن سه صد نفر را به سه دسته تقسیم کرد. به دست هر کدام یک شیپور و یک کوزه خالی داد. در بین هر کوزه یک مشعل را گذاشت. ^{۱۷} و به آن‌ها گفت: «وقتی به نزدیک اردوگاه دشمن رسیدیم فکر تان باشد که هرچه من کردم شما هم بکنید.»^{۱۸} و چون من شیپور را نواختم، همه کسانی که با من هستند شیپورهای خود را در اطراف اردوگاه بنوازند و فریاد بزنند: شمشیر خداوند و جدعون!»

^{۱۹} پس جدعون و یکصد نفری که با او بودند بعد از نیمه شب، وقتی که بهره تبدیل شد، شیپورهای خود را به صدا درآوردند.

ظفر و انتقامِ جدعون

مردم افرایم به جدعون گفتند: «این چه کاری بود که با ما کردی؟ چرا وقتی که به جنگ مدیانی ها رفتی ما را خبر نکردی؟» و او را با بسیار قهر و غضب ملامت کردند. ^۲ جدعون به آن ها گفت: «آیا خوشه چینی افرایم از میوه چینی آبیغزر بهتر نیست؟ کار شما در ختم جنگ به مراتب مهمتر از کار ما بود که در شروع جنگ کردیم. ^۳ زیرا خداوند به شما کمک کرد که دو قوماندان مدیانی ها، یعنی غراب و زیب را دستگیر کنید.» با این سخن جدعون، آن ها خاموش ماندند.

^۴ بعد جدعون با سه صد نفر از همراهان خود از دریای اردن عبور کرد. با وجودیکه بسیار خسته بودند، بازهم از تعقیب دشمن دست نکشیدند. ^۵ جدعون به مردم سُکوت گفت: «لطفاً به همراهان من چیزی برای خوردن بدهید، زیرا آن ها خسته و بیحال شده اند و من هم هنوز در تعقیب زبج و صلمونع، پادشاهان مدیانی هستم.» ^۶ سرکردگان سُکوت گفتند: «آیا زبج و صلمونع را دستگیر کرده ای که ما به سپاه تو نان بدهیم؟» ^۷ جدعون گفت: «وقتی که خداوند زبج و صلمونع را به دست ما داد، آنوقت من بر می گردم گوشت جان تانرا با بوته و خار بیابان می دزم.» ^۸ جدعون از آنجا به فنعیل رفت و از آن ها هم درخواست خوراکه را کرد. و آن ها هم مثل مردم سُکوت به او جواب دادند. ^۹ جدعون به مردم فنعیل

و کوزه هائی را که در دست داشتند، شکستند. ^{۱۰} و هر سه دسته شیپورها را نواختند و کوزه ها را شکستند. مشعلها را به دست چپ و شیپورها را به دست راست گرفته نواختند و فریاد برآوردند: «شمشیر خداوند و جدعون!» ^{۱۱} و همه شان در اطراف اردوگاه در جای خود ایستادند و سپاه بزرگ وحشترده به هر طرف می دویدند و فریادکنان فرار می کردند. ^{۱۲} و به مجردیکه تمام سه صد نفر شیپورهای خود را نواختند، خداوند عساکر دشمن را به جان همدیگر انداخت. و آن ها از سراسیمگی یکدیگر خود را از یک سر اردوگاه تا سر دیگر آن با شمشیر می کشتند. و شبانگاه تا بیت شطه به جانب صریرت و تا سرحد آبل، شهری که در نزدیکی طبات است، فرار کردند.

^{۱۳} جدعون به مردم قبایل نفتالی، آشیر و منسی پیام فرستاد که بیایند و به تعقیب فراریان بروند. ^{۱۴} او همچنین به تمام کوهستان افرایم قاصدانی را با این مضمون فرستاد: «به جنگ مدیانی ها بیایید و راه آب را تا بیت باره و همچنان آب دریای اردن را بروی شان بیندید.» ^{۱۵} آن ها امر او را بجا آوردند و دو قوماندان سپاه مدیانی ها، یعنی غراب و زیب را دستگیر کردند. غراب را در پیش صخره غراب کشتند و زیب را در چرخشتی که به اسم او نامیده می شد، به قتل رساندند. و بعد از آنکه مدیانی ها را فرار دادند، سرهای غراب و زیب را به آن طرف اردن پیش جدعون بردند.

گفت: «وقتی به سلامتی برگردم این برج را ویران می‌کنم.»

۱۰ در این وقت زَبیح و صلَمونع با پانزده هزار عسکر در قَرَقور بودند. از تمام قوای شرقی فقط همین تعداد باقی مانده بود، زیرا یکصد و بیست هزار نفر شان قبلاً به دست جنگجویان دشمن تلف شده بودند. ۱۱ بعد جِدْعون از راه کاروان رَو در شرق نوبح و یُجَبها رفته با یک حمله ناگهانی سپاه مدیان را شکست داد. ۱۲ زَبیح و صلَمونع فرار کردند. جِدْعون به تعقیب شان رفت و هر دو پادشاه مدیانی ها را دستگیر کرد و تمام سپاه آن ها را تار و مار ساخت.

۱۳ بعد جِدْعون پسر یوآش از طریق دَره حازَس از جنگ برگشت. ۱۴ او یک جوان سُکوتی را دستگیر کرد و او را بزور مجبور ساخت که نامه‌های مأمورین و سرکردگان سُکوت را بنویسد. و آن جوان نامه‌های هفتاد و هفت نفر شان را نوشت. ۱۵ جِدْعون به سُکوت رفت و به مردم آنجا گفت: «شما به من طعنه دادید که من هرگز نمی‌توانم زَبیح و صلَمونع را دستگیر کنم و از دادن خوراکه به ما که خسته و بیحال بودیم خودداری کردید. اینک ببینید آن ها اینجا هستند.» ۱۶ بعد با خار و بوته بیابان باشندگان سُکوت را جزا داد. ۱۷ برج فَنوعیل را ویران کرد و مردان شهر را بقتل رساند.

۱۸ بعد به زَبیح و صلَمونع گفت: «آنهایی را که در تابور کشتید، چگونه اشخاص بودند؟» جواب دادند: «آن ها همگی مثل شما و هر کدام مانند یک شهزاده

بود.» جِدْعون گفت: ۱۹ «پس آن ها برادران و پسران مادرم بودند. به خداوند قسم است که اگر شما آن ها را نمی‌کشتید من هم شما را نمی‌کشتم.» ۲۰ و به پسر اولباری خود یترگفت: «برخیز و آن ها را بکش.» اما یتر دست به شمشیر نبرد و ترسید، چونکه او هنوز بسیار جوان بود. ۲۱ آنگاه زَبیح و صلَمونع به جِدْعون گفت: «تو خودت ما را بکش. ما می‌خواهیم که به دست یک شخص شجاعی مثل تو کشته شویم.» پس جِدْعون برخاست زَبیح و صلَمونع را کشت. و زیور آلاتی را که بر گردن شتران ایشان بود، گرفت.

۲۲ مردم اسرائیل به جِدْعون گفتند: «بیا پادشاه ما باش- تو و پسران و اولاده ات، زیرا تو ما را از دست مدیانی ها نجات دادی.» ۲۳ جِدْعون جواب داد: «نه من و نه پسران من، پادشاه شما می‌شویم. پادشاه شما خداوند است.» ۲۴ اما یک خواهش از شما می‌کنم: «هر کدام تان گوشواره‌هایی را که به غنیمت گرفته‌اید، به من بدهید.» (چون دشمنان شان که اسماعیلی بودند، همگی گوشواره می‌پوشیدند.) ۲۵ آن ها جواب دادند: «با کمال خوشی ما گوشواره ها را به تو می‌دهیم.» پس آن ها یک چین را بروی زمین هموار کردند و همگی گوشواره های غنیمت را در آن انداختند. ۲۶ وزن گوشواره ها بغیر از زیور آلات، گلوبندها، لباسهای ارغوانی پادشاهان مدیان و حلقه های گردن شتران شان، حدود بیست کیلوگرام بود. ۲۷ جِدْعون از آن ها یک بت طلائی ساخت و آنرا در شهر خود، غُفره قرار داد. بزودی

مردم اسرائیل به پرستش آن شروع کردند. این کار یک عمل زشتی بود که جدعون و خانواده اش مرتکب شدند.

^{۲۸} به این ترتیب، مدیانی ها به دست اسرائیل شکست خوردند و دیگر نمی توانستند سر خود را بلند کنند. و در دوران عمر یژ بعل مدت چهل سال صلح و آرامش در آن کشور برقرار بود.

وفات جدعون

^{۲۹} جدعون، پسر یوآش به خانه خود برگشت ^{۳۰} او دارای هفتاد پسر و زنهای زیاد بود. ^{۳۱} او همچنین یک کنیز در شکیم داشت که برای او یک پسر دنیا آورد و او را ابیملیک نامید. ^{۳۲} وقتیکه جدعون فوت کرد، پیر و سالخورده شده بود. و او را در آرامگاه پدرش، یوآش در غُفره اَبِیغَریان بیخاک سپردند.

^{۳۳} بعد از وفات جدعون مردم اسرائیل بزودی گمراه شده و پرستش بتها را کردند.

آن ها بت بعل بریت را خدای خود ساختند. ^{۳۴} و خداوند، خدای خود را از یاد بردند. آن خدائی را که آن ها را از دست دشمنان اطراف شان نجات داده بود. ^{۳۵} آن ها خوبی هائی را که یژ بعل (جدعون) در حق شان کرده بود، فراموش نمودند و به خاندان او نیکی و احسان نشان ندادند.

ابیملیک اعلان پادشاهی می کند

^۷ وقتی یوتام خبر شد به بالای کوه جرزیم ایستاد و به آواز بلند به مردم گفت: «ای باشندگان شکیم، به من گوش بدهید تا خدا به شما گوش بدهد. ^۸ یکروز درختان تصمیم گرفتند که پادشاهی برای خود انتخاب کنند. آن ها اول پیش درخت زیتون رفتند و گفتند: «بیا پادشاه ما باش.» ^۹ اما درخت زیتون به آن ها گفت: «آیا می خواهید که من از روغن خود که بخاطر آن خداوند و انسان به من احترام دارند صرف نظر کنم و بروم حاکم

۹ ابیملیک، پسر جدعون پیش خویشاوندان مادر خود به شکیم رفت و همه را جمع کرده به آن ها گفت:

درختان دیگر باشم؟»^{۱۰} بعد درختان به درخت انجیر گفتند: «بیا پادشاه ما شو.»^{۱۱} درخت انجیر جواب داد: «من نمی خواهم که شیرینی و میوه گوارای خود را ترک کنم و بروم و بر درختان دیگر پادشاهی کنم.»^{۱۲} سپس پیش تاک انگور رفتند و گفتند: «بیا پادشاه ما شو.»^{۱۳} تاک گفت: «آیا باید از شراب خود که برای خدا و انسان خوشی می آورد صرف نظر کنم و حاکم درختان دیگر شوم؟»^{۱۴} بالاخره پیش بوته خار رفتند و گفتند: «بیا و پادشاه ما باش.»^{۱۵} بوته خار جواب داد: «اگر براستی می خواهی که من پادشاه شما شوم، پس بیایید در سایه من پناه ببرید. در غیر اینصورت می خواهم که از خارهای من آتش برخیزد و همه سروهای لبنان را بسوزاند.»

سقوط آبیملک

^{۲۲} آبیملک مدت سه سال بر اسرائیل سلطنت کرد.^{۲۳} آنگاه خداوند بین آبیملک و مردم شکیم دشمنی انداخت و مردم شکیم به آبیملک خیانت کردند.^{۲۴} و پس از این حادثه آبیملک و باشندگان شکیم که در قتل هفتاد پسر جدعون با او همدست بودند، به جزای اعمال خود رسیدند.^{۲۵} مردم شکیم برای حمله بر آبیملک در امتداد جاده ای که به بالای کوه می رفت، کمین کردند. (در عین حالیکه آن ها منتظر بودند، هر کسیکه از آنجا می گذشت، تاراج می شد.) اما کسی از دسیسه مردم، به آبیملک خبر داد.

^{۲۶} جعل، پسر عابد با خویشاوندان خود به شکیم آمد و در آنجا در بین مردم شهرت و اعتبار زیادی پیدا کرد.^{۲۷} یکروز آن ها بیرون رفتند و از تاکستان، انگور چیدند و جشن گرفتند. بعد به معبد خدای خود رفتند. خوردند و نوشیدند و آبیملک را مسخره کردند.^{۲۸} جعل از مردم پرسید: «آبیملک کیست؟ و چرا ما مردم شکیم خدمت او را بکنیم؟ آیا او پسر جدعون و نام معاون او زبول نیست؟»^{۲۹} ای کاش این مردم زیر دست من می بودند تا من

درختان دیگر باشم؟»^{۱۰} بعد درختان به درخت انجیر گفتند: «بیا پادشاه ما شو.»^{۱۱} درخت انجیر جواب داد: «من نمی خواهم که شیرینی و میوه گوارای خود را ترک کنم و بروم و بر درختان دیگر پادشاهی کنم.»^{۱۲} سپس پیش تاک انگور رفتند و گفتند: «بیا پادشاه ما شو.»^{۱۳} تاک گفت: «آیا باید از شراب خود که برای خدا و انسان خوشی می آورد صرف نظر کنم و حاکم درختان دیگر شوم؟»^{۱۴} بالاخره پیش بوته خار رفتند و گفتند: «بیا و پادشاه ما باش.»^{۱۵} بوته خار جواب داد: «اگر براستی می خواهی که من پادشاه شما شوم، پس بیایید در سایه من پناه ببرید. در غیر اینصورت می خواهم که از خارهای من آتش برخیزد و همه سروهای لبنان را بسوزاند.»

^{۱۶} پس حالا خوب فکر کنید که آیا با انتخاب آبیملک به عنوان پادشاه خود، کار درستی کرده اید؟ و آیا به جدعون و خاندانش احسان نموده اید و کاریکه لایق شان او باشد بعمل آورده اید؟^{۱۷} پدر من برای شما و بخاطر شما جنگ کرد. زندگی خود را بخطر انداخت و شما را از دست مدیانی ها نجات داد.^{۱۸} اما شما امروز برضد خانواده پدرم برخاسته اید و هفتاد پسر او را بر روی یک سنگ کشتید. و آبیملک را که پسرکنیز او و فقط بخاطری که یکی از اقوام شما است به عنوان پادشاه خود انتخاب کردید.^{۱۹} و اگر شما یقین دارید که از روی راستی و اخلاص این کار را کرده اید و احترام جدعون را بجا آورده اید، پس من هم آرزو می کنم

با آبیملیک رفت. ^{۴۰} آبیملیک او را شکست داد و او فرار کرد. بسیاری از مردم شکیم تا به دروازه شهر زخمی افتادند. ^{۴۱} آبیملیک در ارومه سکونت اختیار کرد. و زیول، جعل را با وابستگانش از شکیم بیرون راند تا دیگر در آنجا زندگی نکنند.

^{۴۲} روز دیگر مردم شکیم به صحرا رفتند و آبیملیک خبر شد. ^{۴۳} او مردان خود را جمع و به سه دسته تقسیم کرد و در صحرا کمین کردند. وقتی مردم را دیدند که از شهر بیرون می آیند، از کمینگاه خود خارج شدند و همه را بقتل رساندند.

^{۴۴} آبیملیک و همراهانش با عجله رفتند و به دهن دروازه شهر ایستادند تا مردم را نگذارند که به شهر داخل شوند. در عین حال دو دسته دیگر آن ها، بر کسانی که در صحرا بودند، حمله کردند و همه را کشتند. ^{۴۵} آبیملیک تمام آن روز جنگ کرد تا اینکه شهر را به تصرف خود درآورد. همه کسانی را که در شهر بودند، از بین برد. شهر را ویران کرد و در آن نمک پاشید.

^{۴۶} و چون مردمی که در نزدیک برج شهر بودند از واقعه خبر شدند، به قلعه معبد بعل پیمان پناه بردند. ^{۴۷} وقتی آبیملیک اطلاع یافت که باشندگان برج شکیم در یکجا جمع شده اند، ^{۴۸} با همراهان خود به کوه صلمون بالا شد. تبری را به دست گرفته شاخه درختی را برید و آنرا بر شانه خود گذاشت. آنگاه به همراهان خود گفت: «زود شوید، کاری که من کردم شما هم بکنید!» ^{۴۹} پس هرکدام یک شاخه درخت را بریده بدنبال آبیملیک رفتند. شاخه ها را بردند و در اطراف قلعه انباشته بر آن ها

آبیملیک را از بین می بردم. و به آبیملیک می گفتم: تمام لشکرت را جمع کن و به جنگ ما بیا.»

^{۳۰} اما وقتی زیول، حاکم شهر، سخنان جعل پسر عابد را شنید، بسیار قهر شد. ^{۳۱} و پیامی به آبیملیک در ارومه فرستاده گفت: «جعل پسر عابد و خویشاوندان او به شکیم آمده اند و مردم را بر ضد تو می شورانند. ^{۳۲} پس هنگام شب با همراهانت برو و پنهان شوید. ^{۳۳} و صبح روز دیگر، در وقت طلوع آفتاب بروید و به شهر حمله کنید. وقتی که او و مردانش برای مقابله آمدند، آنوقت هر معامله ای که می خواهی با آن ها بکن.»

^{۳۴} پس آبیملیک و همه کسانی که با او بودند شبانگاه رفتند و به چهار دسته تقسیم شده در کمین نشستند. ^{۳۵} وقتی صبح شد جعل بیرون رفت به دهن دروازه شهر ایستاد. و آبیملیک هم با همراهان خود از کمینگاه بیرون شد. ^{۳۶} و چون جعل آن ها را دید، به زیول گفت: «آن مردم را می بینی که از کوه پائین می شوند؟» زیول به او گفت: «تو سایه کوه را دیدی و گمان کردی که انبوه مردم است.» ^{۳۷} جعل بازگفت: «بین مردم بطرف ما روان هستند و یک گروه دیگر هم از راه بلوط معونیم می آیند.» ^{۳۸} آنگاه زیول رو بطرف او کرده پرسید: «کجاست آن لافهائی که می زدی؟ یادت می آید که می گفتمی: «آبیملیک کیست که ما خدمت او را بکنیم؟» اینها کسانی هستند که تو آن ها را تحقیر می کردی. پس حالا برو و با آن ها جنگ کن.» ^{۳۹} جعل پیشاپیش مردم شکیم برای جنگ

بر اسرائیل داوری کرد. بعد از وفاتش او را در شامیر بخاک سپردند.

^۳ بعد از او یایر جلعادی بیست و دو سال داور اسرائیل بود. ^۴ او دارای سی پسر بود که بر سی الاغ سوار می شدند. و سی شهر در کشور جلعاد داشتند که تا به امروز بنام شهرهای یایر یاد می شوند. ^۵ وقتیکه یایر فوت کرد، او را در قائمون دفن کردند.

ظلم عمونیان

^۶ باز مردم اسرائیل کارهایی کردند که خداوند از آن ها ناراضی شد. آن ها خدایان بعل و عشتاروت، یعنی خدایان مردم ارام، سیدون، موآب، عمونیان و فلسطینی ها را می پرستیدند و خداوند را فراموش کرده از عبادت او دست کشیدند. ^۷ بنابراین، آتش غضب خداوند شعله ور شد و آن ها را غلامان فلسطینی ها و عمونیان ساخت. ^۸ و آن ها بزودی ظلم و ستم را بر مردم اسرائیل که در شرق اردن، در کشور اموریان، (یعنی جلعاد) بودند، شروع کردند و قوم اسرائیل برای هجده سال ستم کشیدند و ظلم دیدند. ^۹ عمونیان از دریای اردن عبور کرده برای جنگ با قبایل یهودا، بنیامین و افرایم رفتند. و زندگی را بر مردم اسرائیل تلخ و زار ساختند.

^{۱۰} قوم اسرائیل بحضور خداوند گریه و زاری کردند و گفتند: «ما در برابر تو گناه کرده ایم، زیرا ما خدای خود را ترک نموده بندگی خدایان بعل را کردیم.» ^{۱۱} «خداوند به آن ها فرمود: «آیا من شما را از دست مردمان مصر، اموری، عمونی و فلسطینی نجات ندادم؟ ^{۱۲} و همچنین

آتش روشن کردند. و همه مردم برج شکیم که در حدود یکهزار مرد و زن بودند، هلاک شدند.

^{۵۰} بعد آبیملک به تاباز رفت. در آنجا اردو زد و آنرا تصرف کرد. ^{۵۱} اما در بین شهر یک برج بسیار مستحکم وجود داشت. پس همه مردم - زن و مرد - به داخل آن برج رفتند. دروازه ها را بستند. و چند نفر برای دیده بانی بر بام برج بالا شدند. ^{۵۲} آبیملک بطرف برج برای حمله رفت. وقتی به دروازه برج نزدیک شد تا آنرا آتش بزند، ^{۵۳} در این وقت یکی از زنها آسیا سنگی را گرفته بر سر آبیملک انداخت و کاسه سرش را شکست. ^{۵۴} آبیملک به جوان اسلحه بردار خود گفت: «شمشیرت را بکش و مرا بکش، تا مبادا بگویند: یک زن او را کشت.» پس آن جوان شمشیر خود را در او فروبرد و او را کشت. ^{۵۵} چون مردم اسرائیل دیدند که آبیملک مرده است همه به خانه های خود برگشتند. ^{۵۶} به این ترتیب، خدا آبیملک را بخاطر گناهی که در مقابل پدر خود کرد و هفتاد پسر او را کشت به جزای اعمالش رساند. ^{۵۷} و همچنین بلای شرارت مردم شکیم را بر سر خود شان آورد و لعنت یوتام پسر جدعون بر آن ها قرار گرفت.

تولع و یایر

بعد از وفات آبیملک، یکنفر از قبیلۀ ایسسکار بنام تولع پسر فواه نواسه دودا برای نجات قوم اسرائیل آمد. او در شهر شامیر، در کوهستان افرایم زندگی می کرد. ^۲ و مدت بیست و سه سال

پسر یک زن دیگر هستی.»^۳ بنابراین، یفتاح از پیش برادران خود فرار کرد و در سرزمین طوب ساکن شد. در آنجا یک تعداد اشخاص هرزه و بیکاره را دور خود جمع کرده سردهسته آن‌ها شد.

^۴ بعد از مدتی، جنگ بین عمونیان و اسرائیل شروع شد.^۵ سرکردگان جلعاد برای آوردن یفتاح به طوب رفتند و به او گفتند: «بیا و سپاه ما را رهبری کن تا بکمک تو بتوانیم با عمونیان جنگ کنیم.»^۷ یفتاح به آن‌ها جواب داد: «شما از روی دشمنی، مرا از خانه پدرم بیرون رانیدید و حالا چون بیچاره شده‌اید، چرا پیش من آمده‌اید؟»^۸ سرکردگان جلعاد گفتند: «بخاطریکه ما به تو احتیاج داریم که با ما به جنگ عمونیان بروی و رهبر و پیشوای تمام سرزمین جلعاد باشی.»^۹ یفتاح گفت: «راستی؟ آیا خیال می‌کنید که من حرفهای شما را باور می‌کنم؟»^{۱۰} آن‌ها گفتند: «ما قسم می‌خوریم و خدا شاهد ما باشد که دروغ نمی‌گوئیم.»^{۱۱} پس یفتاح با آن‌ها به جلعاد رفت و مردم آنجا او را بعنوان رهبر و پیشوای خود انتخاب نمودند و در مصفّه هر دو جانب پیمان خود را در حضور خداوند تجدید کردند.

^{۱۲} بعد یفتاح هیئتی را پیش پادشاه عمونیان با این پیام فرستاد: «با ما چه دشمنی داری که بجنگ ما آمده‌ای؟»^{۱۳} پادشاه عمونیان در جواب گفت: «بخاطریکه وقتی قوم اسرائیل از مصر آمدند، مُلک ما را از اَرُئون تا به بیوق و اُردن گرفتند. و حالا می‌خواهیم که مُلک

مردم سیدون، عمالیق و معونی که بر شما ظلم می‌کردند و شما پیش من از دست آن‌ها گریه کردید و من بودم که شما را از ظلم آن‌ها آزاد کردم.»^{۱۳} اما شما مرا ترک کردید و خدایان بیگانه را پرستیدید، بنابراین، من دیگر شما را نجات نمی‌دهم.^{۱۴} بروید پیش همان خدایانی که بندگی شان را می‌کردید تا شما را از ظلم و ستمی که می‌بینید، رهائی بخشند.»^{۱۵} مردم اسرائیل به خداوند گفتند: «ما گناهکاریم. هرچه که می‌خواهی در حق ما بکن. ما بدربارت دعا می‌کنیم و می‌خواهیم که فقط امروز ما را نجات بدهی.»^{۱۶} پس آن‌ها خدایان بیگانه را از بین بردند و دوباره خداوند را پرستش کردند. و خداوند به حال شان رحم کرد.^{۱۷} در این وقت عمونیان سپاه خود را در جلعاد آماده و مجهز کردند. و مردم اسرائیل هم همه یکجا شده در مصفّه اردو زدند.^{۱۸} قوماندان‌های سپاه جلعاد از یکدیگر پرسیدند: «چه کسی می‌خواهد سرکرده ما در جنگ با عمونیان باشد؟ و هرکسی که داوطلب شود، آن شخص پادشاه ما خواهد بود.»

یفتاح

یفتاح جلعادی یک جنگجوی دلاور، اما پسر یک فاحشه بود. پدرش جلعاد نام داشت.^۲ جلعاد از زن اصلی خود دارای پسران دیگر هم بود. و چون پسرانش بزرگ شدند، یفتاح را از پیش خود رانده، به او گفتند: «تو در میراث پدر ما حقی نداری، زیرا تو

که خداوند مُلک اموریان را گرفت و به اسرائیل داد. پس چرا ما آنرا به تو مسترد کنیم؟^{۲۴} شما آنچه را که خدای تان، کموش به شما داده است، نگهدارید و هرچه را هم که خداوند، خدای ما به ما بخشیده است، برای خود نگاه می داریم.^{۲۵} آیا تو از بالاق پسر صفور، پادشاه موآب بهتر هستی؟ او هرگز خیال بدی در مقابل اسرائیل نداشته و نه گاهی با اسرائیل جنگیده است.^{۲۶} مردم اسرائیل در این سرزمین مدت سه صد سال زندگی کرده اند. و در کشورهای جِشون، عروعیر و دهات اطراف آن ها و تا اَرئون پراکنده بوده اند. چرا در این قدر مدت دعوای ملکیت آنرا نکردید؟^{۲۷} بنابراین، من به شما کدام بدی نکرده ام، بلکه این تو هستی که قصد جنگ را داری و به ما بدی می کنی. و خداوند که داور عادل است فیصله خواهد کرد که گناهکار کیست. قوم اسرائیل یا مردم عمون.^{۲۸} با اینهمه دلایل بازهم پادشاه عمونیان به پیام یفتاح گوش نداد.

^{۲۹} آنگاه روح خداوند بر یفتاح آمد و با سپاه خود از جلعاد و مَنسی گذشته به مصفۀ جلعاد آمد و در آنجا برای حمله آماده شد.^{۳۰} یفتاح نذر گرفت که اگر خداوند به او کمک کند که عمونیان را شکست بدهد،^{۳۱} در وقت بازگشت به وطن، اولین کسی را که از دروازهٔ خانهٔ او بیرون شود به عنوان قربانی سوختنی برای خداوند تقدیم می کند.^{۳۲} پس یفتاح سپاه خود را برای حمله بر عمونیان بسوی میدان جنگ حرکت داد.^{۳۳} و در یک حملهٔ ناگهانی

ما را به آرامی برای ما مسترد کنید.»^{۱۴} یفتاح باز چند نفر را پیش پادشاه عمونیان فرستاد^{۱۵} که به او بگوید: «اسرائیل زمین موآب و عمونیان را بزور نگرفته است، بلکه وقتی از مصر خارج شدند از راه بیابان به بحیرهٔ احمر رسیدند و از آن عبور کرده به قادیس آمدند.^{۱۷} بعد مردم اسرائیل از پادشاه ادوم خواهش کرده گفتند: «به ما اجازهٔ عبور از کشورت را بده.» اما او خواهش شان را قبول نکرد. از پادشاه موآب هم همین خواهش را کردند و او هم به آن ها جواب رد داد، بنابراین، مردم اسرائیل در قادیس ماندند.^{۱۸} بعد از راه بیابان رفتند و کشورهای ادوم و موآب را دور زده به سمت شرقی موآب رسیدند و در قسمت دیگر ارنون اردو زدند. گرچه ارنون سرحد موآب بود، اما مردم اسرائیل هیچگاهی سعی نکردند از سرحد گذشته داخل خاک موآب شوند.^{۱۹} بعد مردم اسرائیل به سیحون، پادشاه اموریان و پادشاه جِشون پیام فرستاده از آن ها خواهش کردند که از راه کشور شان به وطن خود بروند.^{۲۰} ولی سیحون به مردم اسرائیل اعتماد نکرد و نه تنها به آن ها اجازهٔ عبور نداد بلکه تمام سپاه خود را جمع کرده در یاهز اردو زد و با اسرائیل جنگید.^{۲۱} و خداوند، خدای اسرائیل سیحون و تمام مردم او را به دست اسرائیل تسلیم کرد. به این ترتیب، اسرائیل آن ها را شکست داد و تمام سرزمین اموریان را تصرف نمودند.^{۲۲} همچنان کشور اموریان از ارنون تا به بیوق و از بیابان تا اُردن به تصرف اسرائیل درآمد.^{۲۳} حالا می بینید

می رفتند و به مدت چهار روز برای دختر یفتاح جلعادی ماتم می گرفتند.

دعوی یفتاح و قبیلهٔ افرایم

۱۲ در این وقت مردم افرایم سپاه خود را جمع کرده به طرف شمال رفتند و در آنجا زبان به شکایت باز کرده به یفتاح گفتند: «چرا وقتی که بجنگ عمونیان رفتی از ما دعوت نکردی که همراه تو برویم؟ حالا ما خانه ات را بر سرت آتش می زنیم.»^۱ یفتاح گفت: «روزی که من و همراهانم با دشمنان در جنگ بودیم، از شما کمک خواستیم، اما شما به کمک ما نیامدید.^۲ بنابراین، من جان خود را به خطر انداخته بجنگ عمونیان رفتم و با کمک خداوند آن ها را شکست دادم. حالا آمده اید و با ما دعوا می کنید.»^۳ آنگاه یفتاح مردان جلعاد را جمع کرد و با افرایم جنگیدند و افرایم را شکست دادند. مردم افرایم گفته بودند: «شما فراریان افرایم هستید که در بین افرایم و منسی زندگی می کنید.»^۴ و مردم جلعاد گذرگاه های دریای اردن را بروی افرایم بستند. و اگر یکی از فراریان افرایم می خواست از دریا عبور کند، پهره داران جلعاد می پرسیدند: «تو افرایمی هستی؟» اگر می گفت: «نی، نیستم.»^۵ آن وقت پهره داران می گفتند: «بگو، شبولت.» اگر بعوض شبولت، شبولت می گفت، یعنی کلمه را بدرستی تلفظ نمی کرد، آنوقت او را می کشتند و در آن وقت چهل و دو هزار نفر از مردم افرایم کشته شدند.

با کمک خداوند آن ها را شکست داد و بیست شهر شان را از عروعر تا مینیت از بین برد و همهٔ مردم را تا آبیل کرامیم بقتل رساند. به این ترتیب، عمونیان از دست اسرائیل شکست خوردند.

دختر یفتاح

^{۳۴} بعد از آن یفتاح به خانهٔ خود در مصفه برگشت. و یگانه دختراو، در حالیکه رقص می کرد و دایره می زد به استقبال او از خانه بیرون شد. یفتاح بغیر از او پسر یا دختر دیگر نداشت.^{۳۵} وقتی چشم یفتاح بر دخترش افتاد، یخن خود را پاره کرد و گفت: «آه، ای دخترم، تو مرا بیچاره و خوار ساختی و یکی از آزاردهندگان من شدی، زیرا من به خداوند قول داده ام و نمی توانم از آن برگردم.»^{۳۶} دخترش به او گفت: «ای پدر من، مطابق قولیکه به خداوند داده ای، رفتار کن. مخصوصاً حالا که خداوند انتقام ما را از دشمن ما، یعنی عمونیان گرفت.^{۳۷} اما اول برای من دو ماه مهلت بده تا بر کوهها گردش کنم و بخاطر اینکه هرگز ازدواج نخواهم کرد، با دوستانم ماتم بگیرم.»^{۳۸} پدرش گفت: «برو!» و آن دختر برای دو ماه از خانهٔ پدر خود رفت و با دوستان خود برای گردش به کوهها رفت و بخاطریکه باکره از دنیا خواهد رفت، ماتم گرفت.^{۳۹} بعد از ختم دو ماه پیش پدر خود برگشت و پدرش مطابق قولی که به خداوند داده بود، رفتار کرد. بنابراین آن دختر هرگز ازدواج نکرد. از آن ببعده، در اسرائیل عادت مردم شد،^{۴۰} که دختران جوان هر سال بیرون

۴ بنا برآن، باید از نوشیدن شراب و دیگر مسکرات خودداری کنی و چیزهای حرام را نخوری. ۵ و تیغ دلاکی نباید به سر پسری که بدنی می آوری بخورد، زیرا که پسر از طفلی، نذری خداوند بوده و او قوم اسرائیل را از دست فلسطینی ها نجات می دهد. ۶ بعد آن زن رفت و به شوهر خود گفت: «یک مرد خدا پیش من آمد. چهره اش مثل چهره یک فرشته با هیبت بود. من نپرسیدم که از کجا آمده بود. ۷ و او هم به من نگفت که نامش چه بود. او به من گفت: تو پسری بدنی می آوری. از شراب و مسکرات دیگر اجتناب کن. چیزهای حرام را نباید بخوری، زیرا پسر از زمان تولد نذری خداوند خواهد بود.»

۸ آنگاه مانوح از خداوند درخواست کرده گفت: «ای خداوند، از تو تمنا می کنم که آن مرد خدا را دوباره بفرست تا به ما تعلیم دهد که وقتی طفل تولد شد، چگونه با او رفتار نمایم.» ۹ خداوند خواهش او را قبول کرد و فرشته دوباره پیش آن زن در مزرعه ای که نشسته بود، آمد. شوهرش مانوح با او نبود. ۱۰ زن با عجله پیش شوهر خود رفته گفت: «آن مردیکه روز پیشتر اینجا آمده بود دوباره آمده است.» ۱۱ مانوح فوراً برخاست بدنال زن خود پیش آن مرد رفت و پرسید: «تو بودی که با زن من حرف زدی؟» او جواب داد: «بلی، من بودم.» ۱۲ مانوح پرسید: «برای ما بگو، پس از آنکه همه حرفهائی که زدی حقیقت پیدا کرد، چسان او را تربیه کنیم و طرز زندگی طفل

۷ یفتاح مدت شش سال داور اسرائیل بود. وقتی مُرد او را در یکی از شهرهای جلعاد بخاک سپردند. ۸ بعد از یفتاح، ابسان بیت لحمی داور اسرائیل شد. ۹ او دارای سی پسر و سی دختر بود. او دختران خود را به خارج از قبیله به شوهر داد و برای پسران خود هم سی دختر بیگانه را به زنی گرفت. او مدت هفت سال بر اسرائیل داوری کرد. ۱۰ بعد ابسان مُرد و در بیت لحم دفن شد. ۱۱ بعد از وفات ابسان، ایلون زبولونی داور اسرائیل شد. او مدت ده سال بر اسرائیل داوری کرد. ۱۲ بعد از مرگش او را در ایلون واقع در زبولون دفن کردند.

۱۳ پس از ایلون، عبدون پسر هلیل فرعاتونی بر اسرائیل داوری کرد. ۱۴ او دارای چهل پسر و سی نواسه بود که بر هفتاد الاغ سوار می شدند. بعد از آنکه هشت سال داوری کرد، ۱۵ وفات یافت و در کشور افرایم در کوهستان عمالیقیان دفن شد.

تولد شمشون

۱۳ قوم اسرائیل باز کاری کردند که در نظر خداوند زشت بود. بنا برآن، خداوند آن ها را برای مدت چهل سال اسیر فلسطینی ها ساخت.

۲ در شهر زُرعه مردی زندگی می کرد که از قبیله دان و نام او مانوح بود. زن او نازا بود و نمی توانست فرزندی داشته باشد. ۳ روزی فرشته خداوند پیش آن زن آمد و گفت: «تو نازا هستی و طفلی نداری، اما تو حامله می شوی و پسری بدنی می آوری.

ما را می داشت، قربانی های سوختنی و آردی را از دست ما قبول نمی کرد. و این معجزات عجیب را نشان نمی داد و اینهمه سخنان را به ما نمی گفت.»

^{۲۴} وقتیکه آن زن طفل خود را بدنيا آورد، او را شمشون نامید. طفل بزرگ شد و خداوند او را برکت داد. ^{۲۵} وقتیکه شمشون از لشکرگاه دان که بین زُرعه و آشتاؤل قرار داشت دیدن می کرد، روح خداوند او را قدرت و نیرو می بخشید.

عروسی شمشون

یکروز شمشون به تِمَنَه رفت و در آنجا یک دختر فلسطینی را دید. **۱۴** وقتی به خانه برگشت به پدر و مادر خود گفت: «من یک دختر فلسطینی را در تِمَنَه دیدم و می خواهم با او عروسی کنم.» ^۳ اما پدر و مادرش موافقه نکرده گفتند: «آیا در بین تمام خویشاوندان و اقوام ما دختر پیدا نمی شود که تو می روی و از بین فلسطینی ها بیگانه زن می گیری؟» شمشون گفت: «او را برای من بگیرید، زیرا که او دختر دلخواه من است.»

^۴ پدر و مادرش نمی دانستند که خواست و رضای خداوند همین بود، زیرا خداوند راهی برای سرکوبی فلسطینی ها می جست. چونکه در آن زمان فلسطینی ها بر اسرائیل حکومت می کردند.

^۵ پس شمشون با والدین خود به تِمَنَه رفت. در یک تاکستان بیرون شهر، دفعتاً شیر جوانی به شمشون حمله کرد. ^۶ در همین اثنا روح خداوند به شمشون قدرت

چگونه خواهد بود.» ^{۱۳} فرشته خداوند جواب داد: «زنت باید مطابق هدایاتی که برایش دادم، رفتار کند. ^{۱۴} محصول تاک را نباید بخورد. از شراب و دیگر مسکرات پرهیز کند، چیزهای حرام را نخورد و باید احکام مرا بجا آورد.»

^{۱۵} مانوح به فرشته خداوند گفت: «خواهش می کنم که جایی نروی تا بزغاله ای را برایت بپزم.» ^{۱۶} فرشته گفت: «من جایی نمی روم، اما نان ترا نمی خورم. و اگر می خواهی که قربانی سوختنی تهیه نمائی، آنرا به خداوند تقدیم کن.» (مانوح نفهمید که او فرشته خداوند بود.) ^{۱۷} مانوح از فرشته پرسید: «نامت را به ما بگو تا بعد از آنکه پیشگوئی تو حقیقت پیدا کرد، به تو احترام کنیم و ترا شکر گوئیم.» ^{۱۸} فرشته خداوند گفت: «چرا می خواهی نام مرا بدانی؟ چونکه آن عجیب است.» ^{۱۹} مانوح بزغاله و قربانی آردی را گرفته بالای یک سنگ برای خداوند تقدیم کرد. و خداوند در برابر چشمان مانوح و زنش کاری عجیبی انجام داد. ^{۲۰} وقتیکه شعله آتش از سر قربانگاه بطرف آسمان بلند شد، فرشته خداوند هم در بین آن شعله به آسمان بالا رفت. با دیدن آن صحنه، مانوح و زنش رو به زمین افتادند.

^{۲۱} پس از آن مانوح و زنش فرشته خداوند را دیگر ندیدند. آنگاه مانوح دانست که آن شخص فرشته خداوند بود. ^{۲۲} او به زن خود گفت: «حالا مُردن ما حتمی است، زیرا خدا را دیده ایم.» ^{۲۳} اما زنش گفت: «اگر خداوند قصد کشتن

بخشید و شمشون مثل کسیکه بزغاله ای را از هم بدرد، آن شیر را با دست خالی دوپاره کرد. اما از کاری که کرده بود به پدر و مادر خود چیزی نگفت.^۷ بعد رفت و با آن دختر حرف زد و از او زیادتر خوشش آمد.^۸ پس از مدتی، وقتی برای عروسی می رفت، راه خود را کج کرد و رفت تا لاشه شیر را ببیند، در آنجا یک خیل زنبور را با عسل در لاشه شیر دید.^۹ و قدری از عسل را گرفت و در راه خورده می رفت. و چون پیش پدر و مادر خود رسید به آن ها هم کمی از آن عسل داد و آن ها خوردند. اما شمشون به آن ها نگفت که عسل را از لاشه شیر گرفته بود.

^{۱۰-۱۱} وقتی پدرش پیش آن دختر رفت، شمشون طبق رواج همان زمان دعوتی ترتیب داد و سی نفر از جوانان قریه را دعوت کرد.^{۱۲} شمشون به مهمانان گفت: «من یک چیستان برای تان می گویم. اگر شما در ظرف هفت روز بعد از این مهمانی آنرا حل کردید، من برای شما سی دست لباس ساده و سی دست لباس نفیس می دهم.^{۱۳} و اگر آنرا حل کرده نتوانستید شما باید به من سی دست لباس ساده و سی دست لباس نفیس بدهید.» آن ها گفتند: «بسیار خوب، چیستانت را به ما بگو.»^{۱۴} او برای شان گفت:

«در روز چهارم آن ها پیش زن شمشون آمدند و گفتند: «از شوهرت معنی چیستان را بپرس. در غیر آن ترا و خانه پدرت را در آتش می سوزانیم. آیا شما ما را به خاطر این دعوت کردید که نادار و فقیر شویم؟»^{۱۶} پس زن شمشون پیش شوهر خود گریه کرد و گفت: «از من بدت می آید. تو مرا اصلاً دوست نداری. تو به هموطنانم یک چیستان گفتی، اما معنی آنرا بیان نکردی.» شمشون به او گفت: «بین، من به پدر و مادرم در این باره چیزی نگفته ام. چرا برای تو بگویم؟»^{۱۷} بنابراین، آن زن هفت روز گریه کرد و در روز هفتم بالاخره حُلُق شمشون تنگ شد و معنی آنرا برایش گفت. و آن زن به نوبه خود به هموطنان خود بیان کرد.

^{۱۸} آن ها در روز هفتم پیش از غروب آفتاب پیش شمشون آمده به او گفتند:

«شیرینتر از عسل چیست؟»

«قویتر از شیر چیست؟»

شمشون به آن ها گفت:

«اگر با گاو من قلبه نمی کردید،

چیستان مرا حل کرده

نمی توانستید.»

^{۱۹} آنگاه روح خداوند با تمام قدرت بر او آمد. بعد شمشون به شهر اشقلون رفت و سی نفر از باشندگان آنجا را کشت. دارائی شان را گرفت و آمد و لباسهای شان را به کسانی داد که چیستان را حل کرده بودند. بعد با خشم و غضب بخانه پدر خود برگشت.^{۲۰} و زنش با رفیق او که دوست بسیار صمیمی اش بود، عروسی کرد.

«از خورنده خوراک به دست آمد

و از زورآور شیرینی.»

آن ها تا سه روز نتوانستند معنی چیستان را بگویند.

شَمشون فلسطینی ها را شکست می دهد

۱۵

بعد از مدتی، در موسم دَرَو گندم، شَمشون بزغاله ای را بعنوان هدیه برداشت تا پیش زن خود برود، اما خسرش او را نگذاشت که به خانه داخل شود^۲ و گفت: «چون من فکر کردم که تو از او نفرت داری، بنابراین او را به رفیقت دادم. خواهر کوچک او مقبولتر است، چرا با او عروسی نمی کنی؟»^۳ شَمشون گفت: «حالا حق دارم که از فلسطینی ها انتقام بگیرم.»^۴ پس رفت و سه صد روباه را گرفت و هر جوره را دُم به دُم بست. و بین هردو دُم یک مشعل را قرار داد.^۵ بعد مشعل ها را روشن نمود و روباهها را در بین کشتزارهای فلسطینی ها آزاد کرد و خوشه های گندم و باغهای زیتون همه آتش گرفتند.^۶ فلسطینی ها پرسیدند: «چه کسی این کار را کرده است؟» گفتند: «شَمشون، داماد تَمَنی، زیرا خسرش زن او را به رفیقتش داد.»^۷ آنگاه فلسطینی ها رفتند و آن زن را همراه پدرش در آتش سوختاندند.^۸ شَمشون به آن ها گفت: «حالا که شما این کار را کردید، تا بار دیگر از شما انتقام نکشم، آرام نمی گیرم.»^۹ پس با یک حمله شدید یک تعداد زیاد آن ها را بقتل رساند. بعد رفت و در مغاره صخره عِیْطام ساکن شد.^{۱۰} فلسطینی ها هم رفتند و در یهودا اردو زده به لَحی حمله کردند.^{۱۱} مردم یهودا

از فلسطینی ها پرسیدند: «چرا به جنگ ما آمده اید؟» آن ها جواب دادند: «ما آمده ایم تا شَمشون را دستگیر کنیم و انتقام خود را از او بگیریم.»^{۱۲} آنگاه سه هزار نفر از مردم یهودا در مغاره صخره عِیْطام پیش شَمشون رفتند و به او گفتند: «آیا خبر نداری که فلسطینی ها بر ما حکومت می کنند؟ این چه کاری است که با ما می کنی؟» شَمشون جواب داد: «همان کاری را که در حق من کردند، من هم در حق شان کردم.»^{۱۳} آن ها گفتند: «ما آمده ایم که ترا دستگیر کنیم و به دست فلسطینی ها بسپاریم.» شَمشون گفت: «بسیار خوب، اما قول بدهید که خود شما مرا نکشید.»^{۱۴} آن ها جواب دادند: «ما ترا نمی کشیم. فقط دست و پایت را می بندیم و به دست آن ها می دهیم.» پس آن ها دست و پای شَمشون را با دو ریسمان نُو بستند و از مغاره بیرون بردند.

^{۱۵} وقتی شَمشون به لَحی رسید، فلسطینی ها با دیدن او فریاد برآوردند. در همان اثنا روح خداوند بر شَمشون قرار گرفت و ریسمان هائی که با آن ها او را بسته بودند، مثل کتانی که در آتش سوخته شود گردید و بندها از دستهایش فرو ریخت.^{۱۶} آنگاه استخوان الاشه الاغی را یافت. دست دراز کرد و آنرا گرفت و با آن یک هزار نفر را کشت.^{۱۷} و شَمشون گفت:

«با استخوان الاشه یک الاغ از کشته پُشته ساختم،
با استخوان الاشه یک الاغ یک هزار مرد را کشتم!»

۵ سرکردگان فلسطینی پیش آن دختر آمدند و گفتند: «معلوم کن و بپرس که آن قوت فوق العاده شمشون در چه چیز است و به چه ترتیب می توانیم او را مغلوب کرده ببندیم و مُطیع خود سازیم. آن وقت هر کدام ما یکهزار و یکصد مثقال نقره به تو می دهیم.»^۶ پس دلیله پیش شمشون آمد و گفت: «لطفاً به من بگو که این قوت عظیم تو در چه چیز است و چطور کسی می تواند ترا مغلوب کند و ببندد؟»^۷ شمشون جواب داد: «اگر مرا با هفت ریسمان تازه و تر که خشک نباشد بسته کنند، من ضعیف و مثل اشخاص عادی می شوم.»^۸ سرکردگان فلسطینی هفت ریسمان تر و تازه را که خشک نشده بودند آوردند و دلیله دست و پای شمشون را با آن ها بست.^۹ چند نفر از آن ها در یک اطاق دیگر پنهان شده بودند. دلیله به شمشون گفت: «فلسطینی ها برای دستگیری ات آمده اند.» اما شمشون ریسمانها را مثلیکه آتش گرفته باشند، پاره کرد. بنابراین کسی نتوانست به راز قوت او پی ببرد.

^{۱۰} بعد دلیله به او گفت: «تو مرا مسخره کردی و به من دروغ گفتی. حالا لطفاً به من بگو که ترا چطور می توان بست؟»^{۱۱} شمشون گفت: «اگر مرا با ریسمانی که استعمال نشده باشد، ببندند، من ضعیف و مثل مردان دیگر می شوم.»^{۱۲} پس دلیله او را با ریسمانهای نو بست. فلسطینی ها مثل دفعه پیشتر در یک اطاق دیگر پنهان شده بودند. دلیله گفت: «ای شمشون، فلسطینی ها آمده اند تا گرفتارت کنند.»

^{۱۷} وقتی حرف خود را تمام کرد، استخوان الاشه را به یکسو انداخت و آنجا را «تپه استخوان الاشه» نامید.

^{۱۸} در این وقت شمشون بسیار تشنه شده بود، پس نزد خداوند دعا کرده، گفت: «امروز به این بنده ات افتخار آنرا دادی که قوم اسرائیل را نجات بدهم. و حالا باید از تشنگی بمیرم و به دست این بیگانگان بیفتم؟»^{۱۹} آنگاه خداوند یک خالیگاه را در زمین شگافت و از آن آب جاری شد. و وقتی که از آن آب نوشید جان تازه گرفت و حالش بجا آمد. به این خاطر آن جا را عین حقوری (یعنی چشمه کسیکه دعا کرد) نامید که تا به امروز در لُحی باقی است.^{۲۰} شمشون در زمان فلسطینی ها مدت بیست سال بر اسرائیل داوری کرد.

۱۶
یکروز شمشون به غزه رفت. در آنجا شب را با یک زن فاحشه بسر بُرد.^۲ مردم شنیدند که شمشون به آنجا آمده است، پس آن خانه را محاصره کردند و نزد دروازه شهر کمین گرفتند. آن ها تمام شب خاموش و بی صدا منتظر او مانده، گفتند: «چون صبح هوا روشن شود او را خواهیم کشت.»^۳ شمشون تا نیمه شب در آنجا پائید و بعد نیمه شب برخاست و دروازه شهر را با دو پایه آن یکجا از زمین کند و بر شانه انداخته بالای تپه ای که روبروی جبرون است، بُرد.

شمشون و دلیله

^۴ شمشون عاشق یک دختر شد که نامش دلیله بود و در وادی سوزق زندگی می کرد.

اما شمشون باز ریسمانها را مثل نخ از بازوان خود پاره کرد. ^{۱۳}دلیله باز از او شکایت کرده گفت: «تو بار دیگر به من دروغ گفتی. حالا برآستی بگو که تو را چسان می توان بست؟» شمشون جواب داد: «اگر هفت حلقه موی سر مرا با تار یکجا ببافند و با میخ کارگاه نساجی محکم ببندند، آنوقت من ضعیف و مثل مردان عادی می شوم.» ^{۱۴}پس وقتیکه شمشون خواب بود، دلیله هفت حلقه موی او را با تار یکجا بافت و با یک میخ محکم بست و به او گفت: «ای شمشون، فلسطینی ها برای دستگیری ات آمده اند.» شمشون بیدار شده، هم میخ کارگاه نساجی و هم تار را از موی خود باز کرد. ^{۱۵}دلیله به او گفت: «چرا می گوئی

که مرا دوست داری، در حالیکه به من راست نمی گوئی؟ تو سه بار مرا مسخره کردی و نگفتی که قوت عظیم تو در چه چیز است.» ^{۱۶}چون دلیله هر روز بر او فشار می آورد و نزد او زاری می کرد، بنابراین، شمشون بتنگ آمد ^{۱۷}و راز خود را برای او بیان کرده گفت: «تا حال هیچ تیغ دلاکی ب سرم نخورده است. از همان وقتیکه در شکم مادر بودم به عنوان نذری به خداوند تقدیم شدم. اگر موی سرم را بتراشند قوت خود را دست داده، ضعیف و مثل مردان دیگر می شوم.»

^{۱۸}وقتی دلیله از راز او آگاه شد، به سرکردگان فلسطینی خبر داده گفت: «فوراً اینجا بیائید، زیرا شمشون راز خود را برای من بیان کرد.» پس آن ها با پولی

که وعده داده بودند، پیش دلیله آمدند. ^{۱۹}دلیله سر او را بالای زانوی خود نهاده خوابش داد و فلسطینی ها را صدا کرد که بیایند و آن ها هفت حلقه موی سر او را تراشیدند. آنگاه دلیله به زدن او شروع کرد و دید که برآستی او قدرت خود را از دست داده است. ^{۲۰}و به او گفت: «ای شمشون، فلسطینی ها برای دستگیری ات آمده اند!» شمشون از خواب بیدار شد و گفت: «مثل پیشتر با یک تکان خود را آزاد می سازم.» اما او خبر نداشت که خداوند او را ترک کرده بود. ^{۲۱}فلسطینی ها او را دستگیر کردند. چشمانش را از کاسه سر کشیدند و او را به غزه بردند. در آنجا او را به زنجیرهای برنجی بستند و در زندان بالای او دستاس می کردند. ^{۲۲}اما موی سرش بعد از مدتی دوباره رسید.

مرگ شمشون

^{۲۳}سرکردگان فلسطینی در یک مراسم قربانی برای بت خود، داجون جمع شدند. خوشی و شکرگزاری کرده می گفتند: «خدای ما، دشمن ما یعنی شمشون را به دست ما تسلیم کرد.» ^{۲۴}وقتیکه مردم شمشون را دیدند خدای خود را سپاس گفتند، زیرا دشمن شانرا که سرزمین آن ها را ویران کرده و مردم شانرا کشته بود به دست شان تسلیم نمود. ^{۲۵}و چون سرخوش و مست شدند گفتند که شمشون را بیاورید تا ما را سرگرم کند. پس شمشون را از زندان آوردند و او برای شان نمایش اجراء کرد. آن ها او را بین دو ستون قرار دادند. ^{۲۶}شمشون به پسر

صد مثقال نقره را که تو فکر می‌کردی دزدی شده و بخاطر آن شنیدم که دشنام دادی، آن پول پیش من است.» مادرش گفت: «بخاطریکه اقرار کردی، خداوند برکت بدهد، فرزندم.»^۳ و میخا پول را به مادر خود پس داد. مادرش گفت: «من این نقره را از طرف پسر من وقف خداوند می‌کنم تا مجسمه‌های تراشیده و ریختگی ساخته شوند. بنابراین، نقره را به تو می‌دهم.»^۴ پس وقتی نقره را به مادر خود مسترد کرد، مادرش دوصد مثقال آنرا به زرگر داد که از آن مجسمه‌های تراشیده و ریختگی بسازد و آن‌ها را در خانه میخا گذاشت.

^۵ میخا بُتخانه‌ای داشت و بت می‌ساخت. و یکی از پسران خود را بعنوان کاهن خود مقرر کرد.^۶ در آن زمان مردم اسرائیل پادشاهی نداشتند و هر کس هر کاری که دلش می‌خواست، می‌کرد.
^۷ یک جوان لاوی از قبیلهٔ یهودا خواست از بیت لحم به افرایم برود تا جائی برای سکونت پیدا کند.^۸ بنابراین، شهر بیت لحم یهودا را ترک کرد و به کوهستان افرایم رفت و در راه سفر به خانهٔ میخا توقف کرد.^۹ میخا از او پرسید: «از کجا آمده‌ای؟» او جواب داد: «من یک لاوی هستم و از شهر بیت لحم یهودا آمده‌ام تا جائی برای سکونت پیدا کنم.»
^{۱۰} میخا به او گفت: «بیا با من زندگی کن و برای من پدر و کاهن باش. من به تو سالانه ده مثقال نقره، یک دست لباس و دیگر مصارف را می‌دهم.»^{۱۱} مرد لاوی موافقه کرد که با او زندگی کند و میخا با

جوانی که دست او را گرفته بود گفت: «بگذار تا ستونهایی را که لنگر خانه را بر خود دارند لمس کرده به آن‌ها تکیه کنم.»^{۱۲} آن خانه پُر از مرد و زن بود. و تمام سرکردگان فلسطینی در آنجا بودند. و در بالای آن خانه هم در حدود سه هزار نفر مرد و زن جمع شده بودند و نمایش شمشون را تماشا می‌کردند.

^{۱۳} شمشون نزد خداوند دعا کرده، گفت: «ای خداوند، خدای من! التماس می‌کنم مرا به یاد آور و فقط یکبار دیگر به من قوت بده، تا انتقام چشمانم را از این فلسطینی‌ها بگیرم.»^{۱۴} آنگاه شمشون بر دو ستون وسطی که وزن تمام خانه بر آن‌ها قرار داشت، با دو دست خود فشار آورد^{۱۵} و گفت: «بگذار با فلسطینی‌ها بمیرم.» بعد با تمام قدرت دو ستون را از جا کند و سقف خانه بر سر سرکردگان فلسطینی و همه کسانی که در آنجا بودند، افتاد. به این ترتیب، تعداد کسانی را که شمشون در وقت مُردن خود کشت، زیادتراً از تعداد کسانی بود که در دوران زندگی خود بقتل رسانده بود.

^{۱۶} بعد برادران و خانواده‌اش آمدند و جنازهٔ او را برداشته در آرامگاه پدرش، مانوح که بین زُرعه و اَشتاؤل واقع بود، دفن کردند. شمشون مدت بیست سال بر اسرائیل داوری کرد.

میخا و لاوی

در کوهستان افرایم مردی بنام میخا زندگی می‌کرد.
^۲ یکروز به مادر خود گفت: «آن یازده

او مثل یکی از پسران خود رفتار می کرد. ^{۱۲} به این ترتیب، میخا او را بحیث کاهن شخصی خود انتخاب کرد. ^{۱۳} بعد میخا به او گفت: «حالا یقین دارم که خداوند به مال و دارائی من برکت می دهد، زیرا یک لایوی به عنوان کاهن برای من کار می کند.»

گزارش جاسوسان قبیله دان

طوریکه قبلاً گفته شد در آن زمان پادشاهی در اسرائیل نبود. در عین حال قبیله دان در جستجوی جائی برای سکونت بود، زیرا تا آن وقت قبیله دان تنها قبیله ای بود که هنوز ملکیت خود را در بین دیگر قبایل اسرائیل به دست نیاورده بود. ^۲ بنابراین، آن ها پنج نفر از جنگجویان ورزیده خود را از زُرعه و اُشتاؤل فرستادند تا سرزمینی را که می خواستند در آن سکونت کنند، تحقیق و مطالعه نمایند. آن پنج نفر، نمایندگان تمام قبیله بودند. به آن ها گفتند: «بروید و آن سرزمین را بررسی کنید.» پس آن ها به کوهستان افرایم رفتند و در خانه میخا اقامت کردند. ^۳ آن ها در آنجا صدای لایوی جوان را شناختند. بعد او را به گوشه ای برده پرسیدند: «ترا چه کسی به اینجا آورد؟ در اینجا چه می کنی و وظیفه ات چیست؟» ^۴ او از قراردادی که با میخا کرده بود به آن ها گفت و اضافه کرد که به عنوان کاهن شخصی او اجرای وظیفه می کند. ^۵ آن ها به او گفتند: «لطفأ از خداوند سوال کن که در این سفر خود کامیاب می شویم یا نه.» ^۶ کاهن به آن ها

گفت: «بخیر و سلامتی بروید، زیرا در این سفر خداوند همراه شما است.» ^۷ بعد آن پنج نفر براه افتادند و به لایش رسیدند. در آنجا مردمی را دیدند که مثل باشندگان سیدون در امنیت و آرامی بسر می بردند و با خاطر جمعی و آسودگی زندگی می کردند، در روی زمین چیزی را کم نداشتند. همگی دارای ثروت بوده جدا از مردم سیدون می زیستند و زیر اثر هیچ صاحب اقتداری نبودند. ^۸ وقتی پیش مردم خود به زُرعه و اُشتاؤل برگشتند، مردم از آن ها پرسیدند: «چه خبر آوردید؟» ^۹ آن ها جواب دادند: «برای حمله آماده شوید. ما آن مُلک را دیدیم. یک زمین حاصلخیز و بسیار خوب است. معطل نشوید. بزودی بروید و آنرا به دست آورید. ^{۱۰} وقتی به آنجا رسیدید، مردمی را می بینید که بی دفاع هستند و کشورشان وسیع و دارای همه چیز است و خداوند آنرا به شما داده است.»

^{۱۱} پس ششصد نفر از قبیله دان همه مسلح به سلاح جنگی از زُرعه و اُشتاؤل حرکت کردند. ^{۱۲} او در راه سفر خود در قریه یعاریم، در سرزمین یهودا اردو زدند. و آن اردوگاه را که در غرب قریه یعاریم بود مِحنه دان (یعنی اردوگاه دان) نامیدند. ^{۱۳} آن ها از آنجا گذشته به کوهستان افرایم و به خانه میخا آمدند.

^{۱۴} آن پنج نفر که برای جاسوسی به لایش رفته بودند، به مردم گفتند: «می دانید که در این خانه ها بت های تراشیده و ریختگی وجود دارند. پس حالا خوب

براه خود ادامه دادند. و چون میخا فهمید که ایشان از او قوی ترند، برگشت و به خانه خود رفت.

۲۷ و مردان قبیله دان آنچه را که میخا ساخته بود همراه با کاهن او برداشته، به لایش رفتند. مردم بی دفاع آنجا را با دم شمشیر کشتند و شهر را آتش زدند. ۲۸ کسی نبود که به آن ها کمک کند، زیرا از سیدون بسیار دور بودند و با مردمان دیگر هم رابطه ای نداشتند. آن شهر در یک وادی، در نزدیکی رحوب، واقع بود. مردم قبیله دان آن شهر را دوباره آباد کردند و در آنجا ساکن شدند. ۲۹ و آن شهر را که قبلاً لایش نام داشت، به افتخار جد خود، دان که یکی از پسران یعقوب بود، دان نامیدند. ۳۰ مردم قبیله دان بتها را در یک جای معین قرار دادند. یوناتان، پسر جرشوم، نواسه موسی، و پسرانش کاهنان قبیله دان بودند. و آن ها به این وظیفه خود، تا وقتیکه آن سرزمین به دست دشمنان افتاد، ادامه دادند. ۳۱ قبیله دان تا روزیکه عبادتگاه در شیله بود، بتهای میخا را پرستش می کردند.

کنیز لای

۱۹ در آن ایامی که پادشاهی در اسرائیل نبود، شخصی از قبیله لای در دورترین قسمت کوهستان افرایم زندگی می کرد. او کنیزی را از بیت لحم برای خود آورد. ۲ اما آن زن نسبت به شوهر خود بی وفائی نموده و از نزد او به خانه پدر خود، در بیت لحم یهودا برگشت. او در آنجا مدت چهار ماه

فکر کنید که چه باید کرد.» ۱۵ آن پنج نفر پیش جوان کاهن به خانه میخا رفتند و با او احوالپرسی کردند. ۱۶ و آن ششصد نفر از مردان دان که مسلح با سلاح جنگی بودند در دهن دروازه ایستاده بودند. ۱۷ آن پنج نفر جاسوس بداخل بتخانه رفتند و بت ها را گرفتند. در عین حال کاهن با مردان مسلح در دهن دروازه ایستاده بود. ۱۸ وقتی کاهن دید که آن ها مجسمه ها، یعنی ایفود و ترافیم را می برند، از آن ها پرسید: «چه می کنید؟» ۱۹ آن ها جواب دادند: «خاموش باش! صدایت را بلند نکن! همراه ما بیا و پدر و کاهن ما باش. آیا بهتر است که کاهن خانه یکنفر باشی یا کاهن یک خانواده قبیله اسرائیل؟» ۲۰ دل کاهن بسیار خوش شد و بت ها را گرفت و همراه آن ها رفت.

۲۱ آن ها دوباره براه افتادند. اطفال، رمه و گله اموال خود را پیش انداختند. ۲۲ پس از آنکه مسافت زیادی از آنجا دور شدند، مردمیکه در اطراف منزل میخا بودند یکجا جمع شده به تعقیب مردان قبیله دان رفتند ۲۳ و صدا کردند که بایستند. آن ها برگشتند و از میخا پرسیدند: «ترا چه شده است که با این جمعیت آمده ای؟» ۲۴ او جواب داد: «شما بتهای مرا که ساخته بودم و همچنین کاهن مرا گرفته بُردید. برای من چیزی باقی نمانده است. باز هم می پرسید: ترا چه شده است؟» ۲۵ آن ها گفتند: «صدایت را بلند نکن، مبادا مردان بدخوی ما بشنوند و بر شما حمله کنند و شما و خانواده تانرا بکشند.» ۲۶ مردم قبیله دان این را گفته و

الاغ خود از آنجا حرکت کرد و در مقابل ییوس (یعنی اورشلیم) رفتند. ^{۱۱} وقتی به آنجا رسیدند، نزدیک غروب آفتاب بود. خادمش به او گفت: «بیا که امشب در اینجا توقف کنیم.» ^{۱۲-۱۳} اما او در جواب گفت: «نی، ما نمی توانیم شب در اینجا بمانیم. اینجا شهر بیگانگان است و مردم اسرائیل در این شهر زندگی نمی کنند. کوشش می کنیم که به جِبعه یا در صورت امکان به رامه برسیم و شب در آنجا بمانیم.» ^{۱۴} پس آنجا را ترک کردند و براه خود ادامه دادند. بعد از غروب آفتاب به جِبعه که یکی از شهرهای بنیامین است، رسیدند. ^{۱۵} به شهر داخل شدند تا شب را در آنجا بسر برند. اما چون کسی آن ها را دعوت نکرد، ناچار به میدان شهر رفتند. در آنجا نشستند.

^{۱۶} در همین وقت پیرمردی از کار روزمره خود در مزرعه بر می گشت. او یکی از باشندگان اصلی کوهستان افرایم بود و در جِبعه که همه مردم آن بنیامینی بودند، زندگی می کرد. ^{۱۷} وقتی مسافرها را در میدان شهر دید، از آن ها پرسید: «کجا می روید و از کجا آمده اید؟» ^{۱۸} او جواب داد: «ما از بیت لحم یهودیه آمده ایم و به دورترین نقطه کوهستان افرایم، جاییکه محل سکونت ما است می رویم. برای چند روزی به بیت لحم یهودیه رفتیم و حالا در راه بازگشت به خانه خود می باشیم. در این شهر کسی از ما دعوت نکرد که شب را در خانه اش بسر بریم. ^{۱۹} گاه و بیده برای خرهای خود و نان و شراب برای خود و کنیز و خادم

ماند. ^۳ بعد شوهرش بدنبال او رفت تا دوباره دل او را به دست آورده و او را به خانه خود بیاورد. پس با خادم و دو الاغ رهسپار خانه خُسر خود شد. وقتی خسرش او را دید، با خوشی به استقبال او رفت. ^۴ و از او دعوت کرد که مهمانش باشد. پس او سه روز در خانه خسر خود پائید. با هم خوردند و نوشیدند و وقت شان خوش بود. ^۵ در روز چهارم، صبح وقت برخاستند و آماده رفتن شدند. اما پدر دختر به داماد خود گفت: «صبر کن اول کمی غذا بخور و باز برو.»

^۶ پس آن دو مرد با هم نشستند، خوردند و نوشیدند. باز خسرش گفت: «یک شب دیگر هم بمان و خوش باش.» ^۷ روز دیگر باز وقتی می خواست برود، خسرش خواهش کرد که تا شام صبر کند و بعد براه خود برود. او ناچار قبول کرد و آن روز هم با هم نان خوردند. ^۸ صبح وقت روز پنجم، دوباره برخاستند تا بروند، اما پدر دختر مانع شده گفت: «خواهش می کنم چیزی بخورید و تا پایان روز بمانید.» پس آن ها قبول کردند و به خوردن و نوشیدن پرداختند.

^۹ اما وقتی آن مرد با کنیز و خادم خود بنای رفتن را کرد، خسرش گفت: «ببین، حالا روز به آخر رسیده است و نزدیک شام است. بیا امشب هم مهمان من باش و با هم خوش باشیم. فردا صبح وقت می توانی برخیزی و به خانه ات برگردی.»

^{۱۰} اما آن مرد نخواست شب در آنجا بماند. پس برخاست و با کنیز، خادم و دو

لب دروازه خانه افتاده و دستانش به آستانه دروازه بودند.^{۲۸} شوهرش به او گفت: «برخیز که برویم.» اما جوابی نشنید. آنگاه او را به پشت الاغ انداخت و از آنجا حرکت کرده به خانه خود رفت.^{۲۹} چون به خانه خود رسید، کارد را گرفت و جسد آن زن را دوازده قطعه کرد و آن قطعات را به دوازده قبیله اسرائیل فرستاد.^{۳۰} و هر کسیکه آنها دید گفت: «از روزیکه مردم اسرائیل از مصر خارج شدند تا به حال چنین جنایت فجیع دیده نشده است. پس باید چاره ای بکنیم.»

حمله قبایل دیگر بر قبیله بنیامین

۲۰ آنگاه تمام قوم اسرائیل از دان تا بئر شبع بشمول باشندگان جلعاد، بحضور خداوند در مصفه جمع شدند.^۱ تعداد آنها با سپاهی متشکل از پیاده و شمشیرزن و سرکردگان شان چهارصد هزار نفر بود که در آنجا بحضور خداوند حاضر بودند.^۲ (خبر اجتماع قوم اسرائیل بزودی به سرزمین بنیامین رسید.) مردان اسرائیل از شوهر زن مقتول پرسیدند: «حالا به ما بگو که این کار زشت چگونه رویداد؟»^۳ مرد لاوی جواب داد: «من با کنیزم به جبعه بنیامین رفتم که شب را در آنجا بگذرانیم.^۴ مردم جبعه به مخالفت من برخاستند. هنگام شب خانه ای را که من در آن بودم محاصره کردند و می خواستند که مرا بکشند. کنیز مرا بی عصمت کردند و در حقیقت او را کشتند.^۵ من جسد کنیزم را قطعه قطعه کردم و آن قطعات

داریم. هیچ چیزی کم نیست.»^۶ پیرمرد گفت: «بسیار خوش می شوم که به خانه من بیایید و من تمام احتیاجات تان را فراهم می کنم. شما نباید شب در میدان شهر بپائید.»^۷ پس پیرمرد آنها را به خانه خود برد و برای الاغ های شان کاه آورد. سپس آنها پاهای خود را شسته، خوردند و نوشیدند.

^۸ در حالیکه آنها خوش و سرمست بودند، چند نفر از اشخاص شیرین شهر بدور خانه پیرمرد جمع شده دروازه را کوبیدند و به صاحب خانه گفتند: «آن مرد را که مهمان تو است بیرون بیاور تا با او لواطت کنیم.»^۹ صاحب خانه بیرون رفت و به آنها گفت: «نی، برادران من، حرف زشت نزنید. آن مرد مهمان من است. این کار بد را نکنید.^{۱۰} من یک دختر باکره دارم و با کنیز مهمان خود برای تان می فرستم و هرچه که دل تان می خواهد با آنها بکنید، اما از کار بد با آن مرد صرف نظر نمائید.»^{۱۱} اما مردم به حرف او گوش ندادند.^{۱۲} آنگاه آن مرد کنیز خود را برای شان فرستاد و آنها او را بی عصمت کردند و تا به صبح به عمل زشت خود با او ادامه دادند.

^{۱۳} در وقت طلوع صبح او را به حالش گذاشتند. هنگام صبح آن زن آمد و به لب دروازه خانه ای که شوهرش مهمان بود افتاد، تا که هوا روشن شد، در آنجا ماند.^{۱۴} وقتیکه شوهرش بیدار شد، رفت و دروازه خانه را باز کرد و می خواست که براه خود برود، دید که کنیزش به

جنگ با بنیامینی ها

^{۱۸}پیش از شروع جنگ، مردم اسرائیل به بیت ثیل رفتند و از خداوند مشوره خواسته پرسیدند: «کدام قبیله اول به جنگ بنیامین برود؟» خداوند در جواب فرمود: «قبیله یهودا.»

^{۱۹-۲۰}پس سپاه اسرائیل صبح وقت براه افتاده روانهٔ جِبَعَه شدند. و برای جنگ در مقابل لشکر بنیامین آمادهٔ حمله گردیدند. ^{۲۱}سپاه بنیامین هم برای مقابله آمدند و در آن روز بیست و دو هزار نفر از عساکر اسرائیل کشته شدند. ^{۲۲}اما مردم اسرائیل جرأت خود را از دست ندادند و بار دیگر برای جنگ صف آراستند و در همان جای سابق اردو زدند. ^{۲۳}قبل از جنگ، مردم اسرائیل بحضور خداوند تا به شام گریه کردند و از او مشوره خواسته پرسیدند: «آیا دوباره برویم و با برادران بنیامینی خود جنگ کنیم؟» خداوند فرمود: «بلی، بروید.»

^{۲۴}پس سپاه اسرائیل روز دیگر برای جنگ به اردوی بنیامین نزدیک شدند. ^{۲۵}و لشکر بنیامین هم در همان روز برای مقابلهٔ آن ها به جِبَعَه رفت. باز از عساکر اسرائیل هجده هزار نفر بقتل رسیدند که همگی مردان شمشیرزن و جنگی بودند. ^{۲۶}بار دیگر مردم اسرائیل با تمام سپاه خود به بیت ثیل رفتند و به گریه شروع کردند. آن ها بحضور خداوند نشستند و تا شام روزه گرفتند. و قربانی سوختنی و صلح بحضور خداوند تقدیم کردند. ^{۲۷}از او مشوره خواستند. (در آن روزها

را به سراسر سرزمین اسرائیل فرستادم، زیرا مردم جِبَعَه کار بسیار زشت و ناروا در مقابل قوم اسرائیل کردند. ^۷حالا شما مردم اسرائیل، در این باره فکر کنید و چاره ای بسنجید.»

^{۸-۱۰}مردم اسرائیل همگی با یکدل و یک زبان گفتند: «تا مردم جِبَعَه را جزا ندهیم، هیچکدام ما به خانه و جای خود بر نمی گردیم. فیصلهٔ ما اینست که قرار قرعه، ده فیصد تمام سپاه را انتخاب کرده تا آذوقه و لوازم جنگی ما را برسانند. بقیهٔ ما می رویم و جِبَعَه را بخاطر آن عمل زشت مردمش از بین می بریم.» ^{۱۱}به این ترتیب، تمام قوم اسرائیل برای انجام این کار متحد شدند.

^{۱۲}آن ها پیامی به این مضمون به قبیلهٔ بنیامین فرستادند: «این کار زشت چرا در بین شما رخداد؟» ^{۱۳}پس حالا آن مردان پست و شریر را که در جِبَعَه هستند، به دست ما تسلیم کنید تا آن ها را بقتل برسانیم.» اما مردم بنیامین به تقاضای برادران اسرائیلی خود گوش ندادند، ^{۱۴}بلکه برعکس، آن ها همگی در بیرون شهر جِبَعَه جمع و آماده شدند تا به جنگ اسرائیل بروند. ^{۱۵}و مردم بنیامین در آن روز بیست و شش هزار مرد شمشیرزن و هفتصد نفر هم از باشندگان جِبَعَه را مجهز ساختند. ^{۱۶}از آن جمله هفتصد نفر چپ دست را انتخاب کردند که هر کدام آن ها موئی را با فلاخن نشان می گرفتند و خطا نمی کردند. ^{۱۷}تعداد عساکر اسرائیل بغیر از مردان بنیامین چهارصد هزار نفر و همه مردان شمشیرزن و جنگی بودند.

اسرائیلی ها چگونه پیروز شدند

خلاصه: سپاه اسرائیل عقب نشینی کرد تا به عساکر خود که در نزدیک جِبَعه کمین کرده بودند، موقع بدهد که حمله را شروع کنند.^{۳۷} و آن ها از کمینگاه خود بیرون شدند، با یک حمله ناگهانی بداخل شهر رفته همه باشندگان آنرا از دم تیغ کشیدند و شهر را آتش زدند.^{۳۸-۳۹} و وقتیکه دود شهر به آسمان بلند شد، عساکر اسرائیل که در بیرون شهر بودند، برگشتند و بر لشکر بنیامین حمله کردند. (قبلاً قرار گذاشته بودند که بلند شدن دود شهر اشاره حمله به شهر است.)^{۴۰-۴۱} عساکر بنیامین در این موقع به پشت سر خود نگاه کرده و بسیار پریشان شدند، چون دیدند که دود غلیظی از شهرشان به آسمان بلند می شود و بالای بزرگی بر سر شان آمده است.^{۴۲} بنابراین، از سپاه اسرائیل فرار کرده به بیابان گریختند، اما عساکر اسرائیل به تعقیب شان بودند. و آنهایی که در داخل شهر بودند، بیرون شدند و از پشت سر همه را کشتند.^{۴۳} باقیمانده سپاه بنیامین را محاصره و تعقیب نموده از منوحه تا نزدیک جِبَعه در شرق، آن ها را پایمال کردند.^{۴۴} و هجده هزار عسکر بنیامین که همه مردان جنگی و دلاور بودند، بقتل رسیدند.^{۴۵} آنهایی که زنده ماندند به بیابان بطرف صخره رمون گریختند. اما پنج هزار نفر شان در راه فرار و دو هزار نفر در جدعوم که همگی مردان جنگی بودند، کشته شدند.^{۴۶} و در همان روز تعداد عساکر بنیامین که همگی مردان جنگی بودند و به دست سپاه اسرائیل

صندوق پیمان خداوند در بیت ثیل بود^{۲۸} و فینحاس پسر اعازار، نواسه هارون هم کاهن آنجا بود.) آن ها از خداوند سوال کردند: «آیا به جنگ برادران بنیامینی خود برویم؟» خداوند جواب داد: «بلی، بروید، و من به شما کمک می کنم که فردا آن ها را شکست بدهید.»

^{۲۹} سپاه اسرائیل در اطراف جِبَعه کمین کردند.^{۳۰} در روز سوم به مقابله لشکر بنیامین رفتند و مثل دفعات گذشته در جِبَعه صف آرایی کردند.^{۳۱} لشکر بنیامین هم برای حمله رفتند. سپاه اسرائیل عقب نشینی کردند و عساکر بنیامین به تعقیب شان از شهر دور شدند. و در شاهراهیکه بین بیت ثیل و جِبَعه بود، مثل دفعات پیشتر به کشتن آن ها شروع کردند. در نتیجه در حدود سی نفر از عساکر اسرائیلی بقتل رسیدند.^{۳۲} سپاه بنیامین گفتند: «باز آن ها را شکست دادیم.» اما عساکر اسرائیل قبلاً فیصله کرده بودند که از سپاه بنیامین فرار کنند تا آن ها زیادتر از شهر دور شوند.^{۳۳} در عین حال، لشکر اصلی اسرائیل هم به بعل تamar رسیدند و حمله را شروع کردند.^{۳۴} و ده هزار عسکریکه در غرب جِبَعه کمین کرده بودند، از کمینگاه خارج شدند و جنگ سختی شروع شد. عساکر بنیامین خبر نداشتند که بالای ناگهانی بر سر شان آمدنی است.^{۳۵} و خداوند به اسرائیلی ها کمک کرد که بنیامین را شکست بدهند و بیست و پنج هزار و یکصد نفر شان را که همه مردان شمشیرزن بودند در همان روز بقتل برسانند.^{۳۶} بالاخره مردم بنیامین پی بردند که شکست خورده اند.

کشته شدند بیست و پنج هزار نفر بود. ۴۷ اما تنها ششصد نفر توانستند به بیابان فرار کرده خود را به صخرهٔ رمون برسانند. و در آنجا مدت چهار ماه ماندند. ۴۸ بعد سپاه اسرائیل برگشته تمام مردم بنیامین را بشمول حیوانات و هر چیز دیگری که یافتند با دم شمشیر از بین بردند.

قوم اسرائیل برای مردم بنیامین گریه می کنند

۲۱

مردم اسرائیل در مصفیه قسم خورده گفتند: «هیچ کسی از ما نباید بگذارد که دخترش با مرد بنیامینی عروسی کند.» ۲ و مردم همه در بیت تیل اجتماع کرده تا شام در حضور خداوند نشستند و با آواز بلند زار زار گریه کردند ۳ و گفتند: «ای خداوند، خدای اسرائیل، چرا چنین مصیبتی بر سر مردم اسرائیل آمد؟ زیرا امروز یک قبیلهٔ ما از بین رفت.»

۴ صبح وقت روز دیگر، مردم یک قربانگاه ساختند و قربانی های سوختنی و صلح تقدیم کردند. ۵ بعد پرسیدند: «کدام قبیلهٔ اسرائیل در اجتماع ما بحضور خداوند حاضر نشد؟» آن ها قسم خورده بودند که اگر کسی بحضور خداوند در مصفیه نیاید حتماً کشته می شود. ۶ و در عین زمان آن ها بخاطر برادران بنیامینی خود بسیار غمگین بودند و گفتند: «امروز یک قبیلهٔ اسرائیل کم شد. ۷ حالا با مردانی که زنده مانده اند، چه کنیم؟ زیرا ما بنام خداوند قسم خورده ایم که دختران خود را به آن ها نمی دهیم.»

۸ دوباره پرسیدند: «کدام قبیلهٔ اسرائیل بحضور خداوند در مصفیه حاضر نشده است؟» بالاخره معلوم شد که از اردوگاه یابیش جلعاد هیچ کسی نیامده بود. ۹ زیرا وقتیکه سرشماری کردند، حتی یک نفر هم از باشندگان یابیش جلعاد را در آنجا نیافتند. ۱۰ پس آن ها دوازده هزار از مردان دلیر خود را به آنجا فرستاده گفتند: «به یابیش جلعاد بروید و همه باشندگان آنجا را بشمول زنها و کودکان با دم شمشیر بکشید. ۱۱ و شما باید همه مردان و همچنین زنانی را که باکره نیستند، بکلی از بین ببرید.» ۱۲ آن ها رفتند و در بین مردم جلعاد چهارصد دختر جوان باکره را یافتند و آن ها را به اردوگاه شیلوه، در کشور کنعان آوردند.

۱۳ بعد مردم اسرائیل به بازماندگان قبیلهٔ بنیامین که در صخرهٔ رمون بودند، پیامی فرستاده پیشنهاد صلح کردند. ۱۴ مردان بنیامین به شیلوه برگشتند و اسرائیل آن چهارصد دختری را که از یابیش جلعاد زنده آورده بودند به آن ها دادند. اما تعداد آن دخترها برای همهٔ شان کافی نبود.

۱۵ مردم اسرائیل بسیار غمگین و متأثر بودند، زیرا خداوند بین آن ها نفاق انداخته بود. ۱۶ سرکردگان قوم گفتند: «چون زنهای قبیلهٔ بنیامین از بین رفته اند، پس برای بقیه مردان آن ها از کجا زن پیدا کنیم؟ ۱۷ و بازماندگان قبیلهٔ بنیامین باید وارث داشته باشند تا آن قبیله بکلی از بین نرود. ۱۸ در عین حال ما هم نمی توانیم که دختران خود را به آن ها بدهیم، زیرا قسم

زیرا ما وقتیکه یابیش جلعاد را از بین بردیم، برای هر کدام شان زن نیافتیم. در این مورد گناه شما نیست، زیرا شما خود تان دختران خود را به آن ها ندادید.»^{۱۹} مردان بنیامین طبق هدایت آن ها رفتار کردند و از میان دخترانی که در شیلوه می رقصیدند، هر یک برای خود زنی گرفته به مُلک خود بردند. سپس ایشان شهرهای خود را دوباره آباد کردند و در آن ها به زندگی شروع نمودند^{۲۰} و مردم اسرائیل هم هر کدام به قبیله و خانواده و مُلک خود برگشتند.^{۲۱} در آن ایام پادشاهی در اسرائیل نبود و مردم به دل خود هر کاری که می خواستند می کردند.

خورده ایم که: لعنت بر ما اگر دختران خود را به مردان بنیامینی بدهیم.»^{۱۹} بعد به فکر شان رسید که در شیلوه، بین لبونه و بیت ئیل در امتداد قسمت شرقی شاهراهی که از بیت ئیل به شکیم می رود، برای خداوند جشن سالانه برپا می شود.^{۲۰} به مردان بنیامین گفتند: «بروید و در باغهای انگور پنهان شوید.^{۲۱} صبر کنید تا دختران شیلوه برای رقصیدن بیرون بیایند. آنگاه از مخفیگاه تان خارج شوید و هر کدام تان یکی از دخترها را برای خود گرفته به سرزمین بنیامین بروید.^{۲۲} اگر پدر یا برادران شان پیش ما برای شکایت بیایند، ما به آن ها می گوئیم: آن ها را بخاطر ما ببخشید،

